

Les 1 Het strijdperk van de herder

25 juni-1 juli

Kerntekst: Psalm 23:3

Focus van de studie: Psalm 23, Romeinen 12:18-21.

Deel I: Commentaar

De twee wegen

Een Bijbelse voorstelling van het leven is van een weg door een landschap. Deze weg volgt een traject van geboorte tot dood. er zijn niet één maar twee wegen. De eerste is de goede weg, de weg van de rechtvaardigheid of de gerechtigheid (Spreuken 8:20) die tot voorspoed en het leven leidt (Psalm 1:2, 3), want God zelf maakt de weg effen (Spreuken 2:8, Jesaja 26:7). Degenen die op de goede of rechtvaardige weg gaan/wandelen, worden geleid door het goddelijke Woord dat dient als een lamp voor hun voet als het leven donker is (Psalm 119:105). Uiteindelijk wordt hun weg gestaag stralender, als het middaguur (Spreuken 4:18). Degenen op deze weg denken ook aan God/kennen God ook in alle aspecten van het leven (Spreuken 3:5, 6). Hoewel deze weg tot het leven leidt, is deze nauw en wandelen weinig daarop (Matteüs 7:14). De tweede weg is de slechte, oftewel de zondige weg. Dit is de brede weg die tot ongerechtigheden, oppervlakkig bestaan en de dood leidt (Psalm 1:4, 5; Spreuken 14:12; Matteüs 7:13).

De wegen van ons leven zijn zichtbaar voor God; Hij onderzoekt ze (Spreuken 5:21) en waarschuwt ons: 'Kom niet op het pad van goddelozen, en begeef je niet op de weg van kwaaddoeners.' (Spreuken 4:14, HSV; zie ook Psalm 1:1). Als iemand op de verkeerde, zondige weg is, roept God hem of haar om naar de goede te gaan: 'Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, Ik vind geen vreugde in de dood van de goddeloze, maar daarin dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft! Bekeer u, bekeer u van uw slechte wegen, want waarom zou u sterven, huis van Israël?' (Ezechiël 33:11, HSV).

Er komen uit deze korte Bijbelstudie twee conclusies naar boven.

1. Ja, het einde van elk van de twee wegen is beslist: de weg van gerechtigheid leidt tot het leven en de weg van ongerechtigheden leidt tot de dood. Maar op de ene weg zijn of een andere betreft onze keuze. 2. Als we besluiten om op de weg van gerechtigheid te gaan, belooft God dat de rechtvaardige weg ons naar het leven zal brengen. Ja, de weg van gerechtigheid kan nauw zijn; deze kan ons door donkere bergen of dalen leiden, waarvoor extra licht, voedsel, volharding, geduld of kracht nodig is. Maar de weg van gerechtigheid zal eindigen met licht, geluk en leven. Door de profeet Jesaja belooft God degenen die in Hem vertrouwen, dat zijn weg een effen baan zal worden, makkelijk om door te trekken: 'Daar zal zijn een effen baan, een weg; de heilige weg zal hij genoemd worden. Een onreine zal er niet over gaan, want hij zal *alleen* voor hen zijn. Wie *deze* weg ook gaat, zelfs dwazen zullen niet dwalen.' (Jesaja 35:8, HSV)

Godsdienst als weg

Zoals in andere oosterse wereldbeelden schildert de Bijbel het idee van 'religie' als een weg of reis. Henoch 'wandelde met God . . . driehonderd jaar' (Genesis 5:22, HSV).

De profeet Micha schildert een tijd wanneer veel volken uit de hele wereld zullen zeggen: 'Kom, laten wij opgaan naar de berg van de HEERE . . . ; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en zullen wij Zijn paden bewandelen. . . Want alle volken gaan *op weg*, elk in de naam van zijn god, maar wij zullen *op weg* gaan in de Naam van de HEERE, onze God, voor eeuwig en altijd.' (Micha 4:2, 5, HSV). God roept zijn volk op om trouw voor zijn aangezicht te wandelen (1 Koningen 3:14, 1 Koningen 9:4, Spreuken 10:9, Zacharia 3:7) en als zij van de weg afdwalen roept God hen terug: 'Ga staan op de wegen, en zie, vraag naar de aloude paden, waar toch de goede weg is, en bewandel die. Dan zult u rust vinden voor uw ziel.' (Jeremia 6:16, HSV).

Het beginnende christendom werd aanvankelijk 'de Weg' genoemd (Handelingen 9:2; Handelingen 19:9, 23; Handelingen 22:4; Handelingen 24:14, 22) of de 'weg naar de zaligheid' (Handelingen 16:17, HSV). Apollos werd 'in de weg van de Heer onderwezen' en kreeg nog meer onderricht terwijl hij zich daarop bevond (Handelingen 18:25, 26, NKJV). De apostel Paulus brengt godsdienst ook met 'wandelen' in verband en dringt erop aan dat christenen niet meer kunnen wandelen 'zoals de andere heidenen wandelen, in de zinloosheid van hun denken' (Efeziërs 4:17, HSV). De apostel Johannes spoort ons aan om in Gods geboden en in zijn liefde te 'wandelen' (2 Johannes 1:6).

Jezus verklaarde over zichzelf: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' (Johannes 14:6, HSV). De combinatie 'Weg', 'Waarheid' en 'het Leven' vormt drie grote pilaren van de christelijke godsdienst. Nu kunnen we vragen: is de christelijke godsdienst belangrijk? Is zij vandaag nogt steeds relevant? Is het waar dat de geschiedenis van het christendom bezaaid is met geloofsafval, misbruik, misleiding/bedrog en corruptie/verderf; talrijke keren nam het christendom divergente (afwijkende) routes uit Christus' weg. Maar dit betekent niet dat er geen weg van gerechtigheid is, die gevolgd moet worden. Jezus blijft de Weg en Hij belooft ons dat zijn Weg de Waarheid is en dat zij ons naar het Leven zal nemen, het eeuwige leven. Jezus is niet alleen de Weg; Hij is ook, zoals Hij over zichzelf zegt: 'de goede Herder' (Johannes 10:11, HSV).

Wat betekent dat? Jezus legt uit: 'Ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen Mij' (Johannes 10:14), inbegrepen uit andere schaapskooien (zie Johannes 10:16). Er is meer. Jezus als 'de goede Herder geeft zijn leven voor de schapen.' (vgl. Johannes 10:11, HSV; zie ook Johannes 10:15) en zal 'ze eeuwig leven [geven]: ze zullen nooit verloren gaan en niemand zal ze uit mijn hand roven.' (Johannes 10:28). Christus volgen op zijn weg, de weg van zijn gerechtigheid, is dus de enige en zekere weg tot het leven (Handelingen 4:12). Zelfs al is deze nauw, zelfs al heeft deze strijdperken, het is de enige en de beste weg tot het leven. Onze Herder zal ons daar brengen.

Het westerse idee en woord 'religie' komt van het Latijnse *re* (opnieuw) + *ligare* (verbinden, vastbinden)—opnieuw vastbinden, opnieuw verbinden. Hoewel deze in de westerse christelijke omgeving is ontwikkeld, kan deze term ook wijs worden uit het Bijbelse perspectief en kan worden verbonden met de Bijbelse zienswijze over religie als een 'weg' en 'reis'. Toen de mensheid de weg naar de verdoemenis nam, verloren we de connectie/relatie met God. Godsdienst is dat proces waardoor mensen en God opnieuw worden verbonden. Maar hoe herstellen we de verbinding met God? Als godsdienst een 'weg' of 'reis' is, is zij geen tijdloos, a-historisch (niet tot de geschiedenis behorend) fenomeen, zoals in de heidense mythologische of filosofische religies. In plaats hiervan is, in de Bijbelse opvatting, religie (oftewel het opnieuw verbinden van de mensheid met goddelijkheid) een proces in tijd en ruimte. Het is een persoonlijke en historische reis, zowel voor God als voor ons. God komt tot ons en ontmoet ons waar we zijn, in de geschiedenis. Een ander verschil tussen heidense en Bijbelse religies is dat in heidense religies mensen een weg voor zichzelf moeten vrijmaken, om de weg naar de wereld van de goden te vinden, om hun gunsten te verdienen, om zich opnieuw met hen te verbinden, of om hun geheimen of het geheim tot het eeuwige leven te stelen. In de Bijbelse godsdienst daarentegen is het God zelf die de weg voor ons vrijmaakt. Hij komt tot ons, waarbij Hij probeert ons te redden, ons terug te leiden naar de weg van het leven, ons terug te leiden naar onszelf. In feite wordt Hij zelf de Weg en de Gids en de Herder. Hij wandelt met ons door dit dal en leidt ons op die weg van het je opnieuw verbinden met God. Dit is Gods religie, de godsdienst van genade!

Deel II: In het leven toepassen

1. Ga de weg van uw leven na. Op wat voor weg bent u? Wat kunt u doen om te garanderen dat u op de weg van gerechtigheid bent, die u naar het eeuwige leven zal leiden?
2. Heeft u andere mensen op dezelfde weg als die van u ontmoet? Heeft u mensen ontmoet op een weg die in de tegenovergestelde richting leidde? Wat kunt u doen om anderen te helpen om de weg van en naar Jezus te kiezen?

3. We kunnen erop vertrouwen dat onze Herder ons door de strijdperken van het leven leidt, omdat de Herder zelf door dat strijdperk is gegaan, voordat Hij toeliet dat wij door strijdperken gaan. Er is echter een wezenlijk verschil tussen zijn strijdperk en dat van ons. Veel van onze strijdperken worden door onszelf of andere mensen veroorzaakt, of door de gevolgen van de zonde in het algemeen. Het strijdperk van de Herder is door ons veroorzaakt en Hij heeft deze offerend, plaatsvervangend en verlossend op zich genomen. Hoe helpt dit begrip u door lijden heen te gaan?

4. Wijs twee strijdperken aan, waar u onlangs door bent gegaan. Duid aan hoe God u in die ervaringen heeft geleid en voor u heeft gezorgd.

Les 2 De strijdperken die nog gaan komen

2-8 juli

Kerntekst: 1 Petrus 4:12, 13

Focus van de studie: Jeremia 9:7-16, Romeinen 1:21-32, 2 Korintiërs 12:7-12, 1 Petrus 4:12-19, 1 Petrus 5:8-11.

Deel I: Commentaar

Lijden met Christus

1 Petrus 4:12, 13 intrigeert ons met twee ernstige thema's. Ten eerste: wat bedoelt Petrus als hij ons vertelt dat we niet verrast zouden moeten zijn als beproevingen ons leven treffen? Het kwaad en de zonde zijn indringers in Gods geschapen orde. Ze zijn niet natuurlijk voor het biologische leven of voor het morele leven, zoals oorspronkelijk door God geschapen. We moeten onszelf niet toestaan om eraan gewend te raken en ook niet accepteren dat ze deel van Gods oorspronkelijke wereld zijn. Het kwaad en de zonde zullen niet blijven. De tijd komt dat God er een einde aan zal maken.

Wat Petrus hier overbrengt is dat in een wereld na de zondeval de zonde, het kwaad, het lijden en de dood overal aanwezig zijn. Om in deze wereld te overleven, moeten we accepteren dat deze nieuwe werkelijkheid, zij het tijdelijk, aanwezig is. Hoewel we niet in constante angst zouden moeten leven, waarbij we bang zijn dat het kwaad ons op elk moment kan overkomen, moeten we klaar zijn voor wat als gevolg van het kwaad kan gebeuren.

In deze context betekent klaar zijn: (1) je bewust zijn van het panorama van de grote strijd; (2) voortdurend verbonden zijn met God in gebed en door zijn openbaring van zichzelf; en (3) geestelijke vrienden hebben, die graag verstandig, barmhartig en Bijbels troosten/bemoedigen en steunen in tijden van lijden.

Ten tweede: wat bedoelt Petrus als hij ons zegt dat we ons moeten verheugen als we deelnemen aan het lijden van Christus? Petrus brengt in zijn eerste brief het lijden van Christus enkele malen naar voren. In hoofdstuk 1 wordt de hele gebeurtenis van de eerste komst van Christus, zoals voorspeld door de heilige Geest, beschreven als 'het lijden *dat* op Christus *komen zou*' (1 Petrus 1:11, HSV). In hoofdstuk 2 legt Petrus uit dat Jezus onrechtvaardig heeft geleden, omdat Hij de lijdende Knecht van Jesaja 53 is (1 Petrus 2:21-25). In hoofdstuk 3 benadrukt Petrus dat Jezus, 'terwijl Hij zelf rechtvaardig was, heeft geleden voor de zonden van onrechtvaardigen, voor eens en altijd, om u zo bij God te brengen.' (1 Petrus 3:18). In hoofdstuk 4 voegt Petrus toe dat 'Christus tijdens zijn leven op aarde heeft geleden (andere vertalingen: 'in/naar het vlees geleden heeft' (1 Petrus 4:1) en in hoofdstuk 5 bevestigt hij dat hij zelf getuige van 'Christus' lijden' is geweest (1 Petrus 5:1).

Petrus brengt ook al ons lijden met Christus' lijden in verband.

In hoofdstuk 1 vertelt Petrus christenen dat zij zich moeten verheugen over Christus' redding/zaligheid, 'ook al moet u nu tot uw verdriet nog een korte tijd allerlei beproevingen verduren.' (1 Petrus 1:6). Dit lijden zal echter pas leiden tot 'lof, eer en roem wanneer Jezus Christus zich zal openbaren.' (1 Petrus 1:7).

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

In hoofdstuk 2 legt Petrus uit het prijzenswaardig is om onrechtvaardig te lijden (1 Petrus 2:19, 20), omdat ook Jezus onrechtvaardig heeft geleden (1 Petrus 2:21-25).

In hoofdstuk 3 gaat hij verder met hetzelfde thema van onrechtvaardig lijden: '... zelfs als u zou lijden omwille van de gerechtigheid, dan bent u toch gelukkig te prijzen', want 'Het is beter te lijden – indien God dat wil – omdat men goeddoet dan omdat men kwaad doet.' (1 Petrus 3:14, 17). Dit is zo, omdat, menselijk gesproken, er niets rechtvaardigs was aan het sterven van Jezus, de rechtvaardige, voor de onrechtvaardigen; maar uitgerekend deze daad heeft geresulteerd in het goede en in redding voor de zondaars, voor God en voor het universum. Hetzelfde geldt voor ons met betrekking tot ons lijden als christen; er is niets rechtsvaardigs aan de vervolging die wij ondergaan omdat we christen zijn, maar zulk lijden kan ten goede worden gebruikt, omdat het zal leiden tot karakterverandering voor ons en tot redding voor veel andere mensen, terwijl het tot glorie van God is (1 Petrus 1:6, 7).

In hoofdstuk 4 verklaart Petrus het goede dat het lijden in ons en voor ons doet: het lijden helpt ons om zowel ons lichaam als onze verlangens/begeerten onder tucht te brengen (1 Petrus 4:1, 2). Maar zo'n morele tucht is niet eenvoudig een natuurlijk gevolg van het lijden dat door onze verschillende wandaden wordt veroorzaakt (1 Petrus 4:15). Ons lijden is effectief, omdat we 'deel/gemeenschap hebben aan Christus' lijden' (vgl. 1 Petrus 4:13), we lijden 'omdat we christen zijn' en Gods naam dragen (1 Petrus 4:16), en omdat God dat wil/naar de wil van God (1 Petrus 4:19).

In hoofdstuk 5 herinnert Petrus ons eraan dat we niet alleen zijn, omdat veel andere christelijke broeders en zusters in de hele wereld 'hetzelfde lijden moeten doorstaan' (1 Petrus 5:9). We hebben de verzekering dat, in het perspectief van Gods genade en redding, dit lijden maar voor een 'korte tijd' is (1 Petrus 5:10).

De duivel van de Verlichting (1 Petrus 5:8-11)

Het figuur van de duivel is voor christenen in de geschiedenis steeds echt geweest. De protestantse hervormers beschouwden zijn bestaan als echt. Tijdens en na de Verlichting bouwden filosofen en theologen een wereldbeeld dat het bestaan van personen of fenomenen verwierp, die buiten de bekende wereld in werking waren. Dit wereldbeeld bepaalde dat het liberale christendom vandaag het bestaan van de duivel als een echt persoon zou ontkennen. In plaats hiervan verklaart deze groep dat de duivel enkel een mythische voorstelling van het beginsel van het kwaad is. Derhalve wordt het kwaad nu beschouwd als het gevolg van onwetendheid of is een product van een lang, hevig evolutionair proces waaruit het mensdom tevoorschijn is gekomen. Het kwaad is dus het gevolg van een materieel, genetisch en sociaal determinisme (filosofie: leer dat alles bepaald wordt door eerdere gebeurtenissen volgens vaststaande oorzaken). Zelfs al zouden sommige christenen het bestaan van de duivel toegeven, dan zouden ze het moeilijk vinden om te geloven dat hij inderdaad zo slecht en machtig is zoals in de Bijbel is beschreven.

Als christenen die in de Bijbel geloven, beschouwen we het bestaan van de duivel echter als echt. Voor Jezus was Satan een echt wezen, geen symbool van een of andere innerlijke duistere aspecten van zijn geest (zie bijvoorbeeld Matteüs 4:1-11). Ook Paulus zag de christen als bezig met een strijd die wordt gevoerd tegen 'de geestelijke *machten*

van het kwaad in de hemelse gewesten' (Efeziërs 6:12, HSV). En hier, in onze les, herinnert Petrus ons eraan om bedacht te zijn tegen de aanvallen van de duivel (1 Petrus 5:8). Hoewel hij echt is, focust de christen zich echter niet op de duivel. Ja, we moeten ons bewust zijn van zijn bestaan en opletten dat we niet voor zijn misleidingen vallen, maar het middelpunt, de essentie en de vreugde van ons leven is Christus en de redding door Hem.

Ellen G. White: De rol van het lijden na de zondeval

'En het leven van arbeid en zorgen, dat nu het deel van de mens zou zijn, was een blijk van Gods liefde. Deze discipline was noodzakelijk geworden door zijn zonde, om een halt toe te roepen aan zijn eetlust en hartstocht, om zelfbeheersing te ontwikkelen. Het was deel van Gods plan de mens te redden van de ondergang en vernedering door de zonde.'—Ellen G. White, *Patriarchen en Profeten*.

Deel II: In het leven toepassen

1. Hoe kunt u een op Christus gericht leven leiden, terwijl u weet dat Satan echt is en actief in de wereld?
2. Hoewel we misschien niet langer verrast zijn over het feit dat er lijden in de wereld is, komt het altijd als een verrassing als beproevingen ons persoonlijk treffen. Erop voorbereid zijn dat je in je persoonlijke leven lijden tegenkomt en hierop op een christelijke manier reageert, is wezenlijk. Christenen zijn zich van verschillende strijdperken bewust en nemen deze serieus. Ze willen er goede dingen uit leren. Vaak wil de christen er verzekerd van zijn dat hij of zij is niet verantwoordelijk is voor een of andere persoonlijke crisis in het leven. In het geval van ziekte zou een christen zich veel beter voelen als hij weet dat hij of zij niet verantwoordelijk is voor de oorzaak van zijn of haar aandoening, nietwaar? Zo'n geruststelling maakt een wereld van verschil voor de christen die de beproeving doormaakt. Tegelijkertijd moeten we erkennen dat als een kwaal komt, vanwege iemands eigen levensstijl, de ervaring terecht kan worden beschouwd als een strijdperk van de zonde en als zodanig moet worden behandeld (1 Petrus 4). Wat voor types strijdperken heeft u onlangs ondergaan? Wat heeft u geleerd? Hoe heeft u overwonnen?
3. Richt u zich bijvoorbeeld op het strijdperk van volwassenheid. Op wat voor manieren kunnen we dit type strijdperk in ons leven herkennen? Hoe draagt het lijden bij aan onze volwassenheid?

Les 3 De vogelkooi

9-15 juli

Kerntekst: 1 Petrus 1:6

Focus van de studie: Exodus 14, Exodus 15:22-27, Exodus 17:1-7, Spreuken 3, Lucas 4:1-13, 1 Petrus 1:6-9.

Deel I: Commentaar

'Breng ons niet in beproeving, maar red ons van het kwaad.'

In mei-juni 2019 ontketende paus Franciscus een controverser door officieel een verandering in het Onze Vader aan te bevelen. In plaats van 'breng ons niet in beproeving' (andere vertalingen: 'leid ons niet in verzoeking') zou de nieuwe Rooms-Katholieke versie van het Onze Vader luiden 'laat ons niet in beproeving/verzoeking vallen'. Het voornaamste argument van de paus was dat de vertaling 'breng ons niet in beproeving' vanuit theologisch en pastoraal standpunt onjuist is, aangezien deze uitdrukking God als de verleider identificeert, in plaats van Satan. Een vader, beweerde de paus, zou zijn zoon niet in beproeving brengen, maar in plaats hiervan de zoon overeind helpen als hij valt. Een en ander kan heel goed betrekking hebben op deze poging om God van de status van verleider vrij te pleiten.

Maar het veranderen van de tekst van het Onze Vader is niet verdedigbaar. Talrijke andere Bijbelse uitdrukkingen, ongeveer als deze, vormen moeilijkheden. De principes van Bijbelse hermeneutiek en de geschiedenis van theologie leren ons dat we moeten proberen om de tekst en haar boodschap te begrijpen, in plaats van de Bijbeltekst of de vertaling ervan te veranderen, om de mysteries ervan te helpen oplossen op een manier waarop een bepaalde cultuur of persoon denkt dat deze passender is.

Een korte studie van Matteüs 6:13 en de sleutelideeën hiervan in zowel de onmiddellijke als bredere Bijbelse context, zullen ons helpen om deze uitdrukking beter te begrijpen. In het Nieuwtestamentische Grieks gebruiken zowel Matteüs 6:13 als Lucas 11:4 precies dezelfde bewoordingen om de uitdrukking '. . . breng ons niet in beproeving' (andere vertalingen: 'leid ons niet in verzoeking') weer te geven.

De uitdrukking wordt in de meeste versies dus correct vertaald. In plaats van te proberen om dit vers te herschikken of te herinterpreteren, is het nodig dat we de betekenis ervan begrijpen. Het sleutelwoord 'leiden' in het Grieks is de actieve aorist-, aanvoegende wijsvorm van het werkwoord *eispheró*, dat 'to naar binnen dragen', 'binnenbrengen', 'introduceren' betekent (zie e.g. Henry George Lindell and Robert Scott, *A Greek-English Lexicon* [Oxford: Clarendon, 1996], p. 497). Er is hier dus geen vergissing, geen ruimte voor herinterpretatie: Jezus bedoelde 'Leidt ons niet', niet 'Laat ons niet vallen'.

In Matteüs 26:41 (zie ook Marcus 14:38; Lucas 22:40, 46) beschrijft Jezus beproeving/verzoeking als iets waarin men kan 'komen' of 'vallen'.

Degenen die pleiten ten gunste van een verandering van de bewoordingen in deze uitdrukking in het Onze Vader focussen zich op het woord *beproeving/verzoeking* en concluderen dat God ons niet in verleiding kan brengen, omdat Hij niet de bron van beproeving/verzoeking kan zijn. Maar het Griekse woord voor 'beproeving/verzoeking'

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

(*peirasmos*) heeft twee afzonderlijke betekenissen. De eerste is 'beproeving/verzoeking' en is verbonden met verlokking of aanzetten tot zonde (zie e.g. Matteüs 26:41, 1 Timoteüs 6:9). In deze betekenis is het waar dat God ons niet in beproeving/verzoeking lijdt, omdat Hij niet de verleider is, zoals Jakobus 1:13, 14 duidelijk vaststelt. De tweede betekenis van beproeving/verzoeking is 'experiment,' 'beproeving,' 'proef' of 'toets.' In Galaten 4:14 was Paulus' ziekte was een beproeving voor de Galaten en in 1 Petrus 4:12 waarschuwt Petrus christenen niet verrast te zijn door de beproeving of vuurproef die hen overkomt.

Misschien geeft Jakobus de meest expliciete uitleg van het proces van beproeving/verzoeking, vooral omdat hij de twee betekenissen van beproeving/verzoeking samen in dezelfde passage gebruikt. Hij bevestigt dat christenen beproevingen met vreugde en uithoudingsvermogen dragen (Jakobus 1:2, 12) en niet moeten zeggen dat God hen verzoekt, omdat God niemand verzoekt (Jakobus 1:13). In plaats hiervan dwaalt elk mens van God af, als ze door hun eigen begeerte worden verlokkt of verleid (Jakobus 1:14). In het Nieuwe Testament betekent beproeving/verzoeking dus zowel verleiding tot zonde als beproeving.

Deze korte studie helpt ons om de uitdrukking 'breng ons niet in beproeving' beter te begrijpen. Hoewel God niet de verleider is, leidt Hij ons in de worstelingen die ons overkomen. Zijn leiding in deze beproevingen helpen ons om onze vrijheid te gebruiken, in liefde en toewijding aan Hem te groeien en in ons begrip van Hem en onszelf te groeien in de context van de geschiedenis van de grote strijd. Pas als wij echt beproevingen ervaren, kunnen wij ook echt vrijheid en groei ervaren. God schiep ons om in een volmaakt gelukkige wereld te leven. Maar Hij schiep ook de boom van de kennis van goed en kwaad, zodat we de gelegenheid konden hebben om te kiezen. God schiep de boom van de kennis van goed en kwaad niet om de mensheid tot zonde te verlokken. In plaats hiervan gaf God Adam en Eva de gelegenheid om aan hun vrijheid uitdrukking te geven en in hun liefde en loyaliteit aan God te groeien door Gods geboden te gehoorzamen. God bracht de Israëlieten naar de cul-de-sac (doodlopende straat, waar men kan keren) bij de Rietzee (andere vertalingen: 'Schelfzee'), niet om hen tot zonde te verleiden, maar om hen te helpen groeien in hun vertrouwen en liefde voor Hem in individuele en collectieve geestelijke discipline.

Maar als de tegenslagen van het leven in de context van de grote strijd ons alleen maar helpen groeien, waarom leert Jezus ons dan om aan God te vragen om ons niet door deze beproevingen heen te leiden? Dit deel van het Onze Vader leert ons ten minste twee belangrijke aspecten van het leven als christen. Ten eerste: wat het voordeel van het lijden ook is, het is geen plezierige ervaring, omdat God ons niet heeft geschapen om te lijden. Jezus zelf, die is gekomen om ons lijden en onze dood op zich te nemen, bad in het uur van zijn uiterste nood: 'Abba, Vader, alle dingen zijn mogelijk voor U; neem deze drinkbeker van Mij weg, maar niet wat ik wil, maar wat U *wilt*.' (Marcus 14:36, HSV; zie ook Matteüs 26:39; Lucas 22:42). Door 'breng ons niet in beproeving/verzoeking' in het Onze Vader op te nemen, leerde Jezus ons om ons vrij te voelen om onze Vader te vertellen hoe zeer wij de beproevingen van het leven uit de weg willen gaan, ook al kunnen deze soms nuttig zijn. Hij leerde ons echter, door het goede voorbeeld te geven, dat we ons altijd liefdevol aan Gods wil en leiding over moeten geven, omdat Hij weet wat het beste is voor ons en voor het verlossingsplan.

Ten tweede: 'breng ons niet in beproeving/verzoeking' wordt onmiddellijk en met een doel gekoppeld met 'maar red ons van het kwaad.' Aangezien het lijden in deze door zonde bedorven wereld onvermijdelijk is, willen we dat God ons door al onze beproevingen leidt; maar we willen niet overwonnen worden door de verlokking van Satan. Hier verkondigt het Onze Vader precies de essentie van het evangelie van genade, omdat het ons leert dat wij, als christenen, niet worden gered als supermensen die de strijd in het leven en tegen de duivel zelf voeren. In plaats hiervan is het God die ons van de boze bevrijdt. Maar hoe worden we van Satan verlost? Matteüs 4:1 vertelt ons: '... werd Jezus door de Geest meegevoerd naar de woestijn om door de duivel op de proef gesteld te worden (andere vertalingen: 'verzocht te worden').' Natuurlijk begrijpen we dat de heilige Geest Jezus niet into the desert om Hem te laten zondige, maar om Jezus als de Messias te openbaren, als de Heiland van de wereld, als de Ene die heeft overwonnen waar Adam tekort heeft geschoten, en eens de Ene die het kwaad en Satan heeft overwonnen (zie Matteüs 4:1-11; Matteüs 12:28; Marcus 1:13; Johannes 12:31; Johannes 14:30; Hebrëen 2:14-18; 1 Johannes 3:8). Als de christen wordt geconfronteerd met beproevingen en de verlokkingen van de duivel, wordt hij of zij bevrijd door Christus' overwinning over de zonde Satan. Hoewel lijden en beproevingen niet aangenaam en wenselijk zijn, moeten we er dus doorheen ten voordele van onszelf. We bidden dat God ons leidt, verzekerd in Christus' overwinning over Satan.

Het voorstel om de bewoordingen van het Onze Vader te veranderen, is dus niet alleen niet te verantwoorden en niet-Bijbels, maar ook oppervlakkig en geeft een verarmde theologische en pastorale inhoud weer. Zo'n herziening is ook om een andere reden gevaarlijk: deze schept nog een ander precedent om het Woord van God te veranderen, vanwege menselijke en culturele impuls. Het veranderen van de bewoordingen in kwestie in het Onze Vader zal inhouden dat veel andere Bijbelteksten en ideeën worden veranderd. Het is noodzakelijk om de tekst te laten zoals zij is en te proberen om deze te begrijpen, in plaats van deze eenvoudig te veranderen, omdat zij niet bij een bepaalde theologie of praktisch belang past.

Händels nieuwe lied

Tegen het derde decennium van de achttiende eeuw kon Georg Friedrich Händel (1685-1759) zichzelf als een volleerd componist beschouwen, omdat hij verschillende genres muziek had geschreven. Omdat hij voornamelijk niet-kerkelijke muziek schreef, beschouwden velen in the Church of England/de Anglicaanse Kerk hem als een wereldlijke componist, wat tot spanningen met de kerk leidde. Händel verlangde echter altijd sterk naar God en naar redding. In April 1737 kreeg hij een beroerte of een of andere psychologische aandoening te verwerken. Hoewel hij herstelde, belandde hij spoedig in een financiële, relationele en geestelijke crisis. Op gespannen voet met de kerk, op gespannen voet met velen aan het hof en met andere musici, dacht Händel dat hij zou instorten. Op 8 april 1741 gaf hij wat hij dacht dat zijn laatste concert was en trok hij zich, op de leeftijd van 56 jaar, uit het openbare leven terug.

Maar Händel zocht naar een nieuw lied! Hij vond dit spoedig. Een vriend, Charles Jennings, deelde met Händel een libretto dat zich focuste op het leven van Christus en drie delen bevatte: (1) profetieën over de komst van de Messias; (2) de eerste komst van de Messias en de passieverhalen over Hem; en (3) de toekomstige heerlijkheid van zijn

Wederkomst, het einde van de zonde en de eeuwige acclamatie (toejuicing) van de Messias. Händel herontdekte het glorieus beeld van Jezus als de Messias en Heiland, en besloot een oratorio aan Hem te wijden. Een uitnodiging uit Dublin aan Händel om iets voor een liefdadigheidsconcert te componeren, diende als katalysator en zo werd *Messiah*, het grootste oratorio aller tijden, geboren.

Händel werd zo geabsorbeerd door het schrijven van zijn nieuwe werk dat hij in 24 dagen alle drie delen op zo'n 260 pagina's schreef. Tijdens die dagen ging Händel zijn kamer helemaal niet uit en raakte amper het eten aan dat voor hem werd klaargemaakt. Soms zou hij, tijdens het componeren, snikken of huilen bij de geweldige Bijbelteksten die hij opnam of bij de heerlijkheid die hij in Jezus de Messias zag. Toen het 'nieuwe lied', *Messiah*, op het liefdadigheidsconcert in Dublin werd opgevoerd, werd er 400 pond opgehaald, wat tot gevolg had dat er 142 mannen uit de debiteurengevangenis werden vrijgelaten. Maar het bevrijdde Händel ook uit het geestelijke en rijk geschakeerde strijdperk waarin hij zich bevond en heeft sinds die tijd talrijke mensen over de hele wereld gezegend. Händel stierf op de morgen van Goede Vrijdag, 14 April, 1759, slechts acht dagen nadat hij zijn meesterwerk, *Messiah*, voor de laatste keer had gedirigeerd en werd in Westminster Abbey begraven. Het monument in de Abbey ter ere van hem stelt hem voor, waarbij hij het manuscript van *Messiah*, Part Three, vasthoudt op de plaats waar het luidt: 'I know that my Redeemer liveth.'

Een inspirerende bron voor dit verbazingwekkende verhaal kan worden gevonden in Patrick Kavanaughs *Spiritual Lives of the Great Composers*, herzien en uitgebreid (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1996), pp. 3-7. Als Händel niet door de diepe crisis was gegaan, zou de wereld misschien nooit hebben genoten van het geweldigste oratorio dat ooit is gekend. Het waren Händels nederigheid voor God, zijn zoektocht naar Gods redding te midden van zijn angst en zijn niet-aflatende geest om door te gaan door tegenstand heen, die hem hebben geholpen om opnieuw op te staan en een nieuw lied te zingen.

Deel II: In het leven toepassen

1. Johannes de Doper was de trouwe dienstknecht van God op een uniek moment in de geschiedenis. Hij ontving de bevoorrechte roeping om de komst van de Messias en zijn opdracht aan te kondigen. Johannes leidde een sobere levensstijl en leidde zijn leven met uiterste geestelijke en moral integriteit/rechtschapenheid. Hij volbracht zijn missie zonder aarzeling of poging om ook maar een jota van verdienste voor zichzelf te nemen. En toch, toen Jezus zijn dienstwerk begon, werd Johannes in een strijdperk gebracht. Ja, Johannes werd gevangen genomen, op de proef gesteld en terecht gesteld, maar hij bezweek niet voor het kwaad. Voor toegewijde studenten van de Bijbel komt Johannes als een zegevierend personage tevoorschijn, ondanks de dood, die een voorbeeld voor ons allemaal stelt. Stelt u zich in de plaats van Johannes de Doper in de gevangenis. Wat voor gedachten zouden er door u heengaan, terwijl u op de uitkomst van de rechtszaak zat te wachten? Als u het duidelijke vooruitzicht onder ogen zag van terechtstelling door de verdorven Herodes—een situatie waarin Jezus niet in actie

komt om tussenbeide te komen en u te bevrijden—hoe zou u zich voelen en wat zou u voelen?

2. Heeft u cul-de-sac ervaringen in uw leven gehad, vergelijkbaar met degene die de Israëlieten bij de Rietzee ervaarden? Deel ze met uw groep. Aan wat voor principes en geloofsstrategieën kunt u denken, die iemand zouden kunnen helpen om succesvol door deze types ervaringen te navigeren?

Les 4 Het gezicht zien van de goudsmid

16-22 juli

Kerntekst: 1 Petrus 1:6

Focus van de studie: Exodus 14, 15:22–27, 17:1–7, Spreuken 3, Lucas 4:1–13, 1 Petrus 1:6–9.

Deel I: Commentaar

Ellen G. White over lijden en beproevingen

Het onderwerp van de relatie tussen strijdperken en loutering is zeer belangrijk.

Ellen G. White's commentaar op dit onderwerp is onthullend en relevant. In een van haar voornaamste boeken citeert ze Johannes Hus' brief aan een vriend, waarin Hus het lijden van Jezus met ons lijden in verband brengt. In diezelfde brief brengt Hus lijden ook met loutering in verband: 'Jezus Christus heeft voor zijn beminden geleden. Moet het ons dan verwonderen dat Hij ons zijn voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij alles geduldig zouden verdragen voor onze eigen zaligheid? Hij is God en wij zijn zijn schepselen; Hij is de Here en wij zijn zijn dienaren; Hij is de Heer van de wereld en wij zijn verachtelijke stervelingen. En toch is Hij ter dood gebracht! Waarom zouden wij dan niet de marteldood sterven, vooral wanneer het lijden ons loutert? Daarom, geliefden, als mijn dood kan bijdragen tot zijn eer, moeten jullie bidden dat ik spoedig mag sterven en dat de Here mij in staat mag stellen om al mijn ellende met goede moed te dragen.'— Ellen G. White, *De Grote Strijd*.

Elders schrijft Ellen G. White zelf in dezelfde geest: 'Klaag niet bitter over de beproeving die over u komt, maar laten uw ogen op Christus zijn gericht, die zijn goddelijkheid met menselijkheid heeft bekleed, opdat wij kunnen begrijpen hoeveel belang Hij in ons stelt, aangezien Hij zichzelf met de lijdende mensheid heeft geïdentificeerd. Hij proefde de beker van menselijk verdriet, Hij werd getroffen in al onze beproevingen, hij werd door het lijden naar de uiteindelijke volmaaktheid gevoerd, op alle gebieden verzocht zoals de mensheid wordt verzocht, opdat Hij degenen kon steunen die zich in beproeving/verzoeking bevinden. Hij zegt: 'Ik zal de stervelingen zeldzamer maken dan gelouterd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir' (NBG). Hij zal een mens kostbaar maken door bij hem te blijven/hem trouw te blijven, door hem de heilige Geest te geven. Hij zegt: 'Als u die slecht bent, uw kinderen dus goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen die tot Hem bidden?' (HSV)—Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 5 maart 1896.

Aan een gemeentelid dat door eetlust wordt beheerst, schrijft ze: 'Nu zou hij zo de eeuwige beloning naar waarde moeten schatten, de schat in de hemel, de onsterfelijke erfenis, de gloriekroon die niet verwelkt, dat hij blijmoedig de bevrediging van verdorven eetlust kan opofferen, ook al is het gevolg of lijden ooit zo groot, om het werk van loutering van het vlees en van de geest te volbrengen.'— Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 99.

Aan broeder G schrijft Ellen G. White een brief die de relatie uitlegt tussen lijden en loutering in het Adventvolk dat zich op de Wederkomst van Jezus voorbereidt:

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

'De loutering van Gods volk kan niet geschieden zonder dat het hun leed doet. God laat het vuur der beproeving toe om het vuil te verteren, om het waardeloze te scheiden van het waardevolle opdat het zuivere metaal in al zijn glans zal blinken. Hij brengt ons van het ene vuur in het andere en toetst ons op onze juiste waarde. Wanneer we deze beproevingen niet kunnen doorstaan, hoe zal het dan met ons zijn in de tijd der benauwdheid? Wanneer voorspoed of tegenstand valsheid, hovaardij of zelfzucht in onze harten bloot legt, wat zullen we dan doen wanneer God het werk van een iegelijk als met vuur beproeft en de geheimen van alle harten openbaart?

Een ware gemoedsgesteldheid zal zich aan beproeving niet onttrekken; wanneer we wars zijn om door de Here onderzocht te worden, dan is onze toestand inderdaad ernstig. God is Degene, Die de zielen loutert en reinigt; in de hitte van de oven wordt het vuil voor goed gescheiden van het ware zilver en goud van het Christelijke karakter. Jezus let nauwkeurig op de toets. Hij weet wat nodig is om het kostbare metaal te louteren, opdat het de glans van Zijn goddelijke liefde kan weerkaatsen.'—

Testimonies for the Church, vol. 4, pp. 85, 86.

Ze gaat op dezelfde diepgaande manier met dit onderwerp verder: 'God brengt Zijn volk tot Zich in nauw contact door drukkende, toetsende beproevingen, door hen te wijzen op hun eigen zwakheid en onvermogen, en door hen te leren op Hem te steunen als hun enige hulp en bewaarder. Dan is Zijn doel bereikt. Ze zijn dan geschikt om gebruikt te worden in elk onverwacht geval, om belangrijke vertrouwenspositie's te bekleden en de grote doelstellingen ten uitvoer te brengen, waarvoor hun de vermogens gegeven waren. God stelt mensen op de proef; Hij beproeft ze aan alle kanten en zo worden ze opgevoed, getraind, gedisciplineerd. Jezus, onze Verlosser, 's mensen Vertegenwoordiger en Hoofd, verdroeg dit toetsingsproces. Hij leed meer dan wij ooit geroepen zullen worden om te lijden. Hij heeft onze krankheden op Zich genomen en werd op alle punten verzocht gelijk wij. Hij leed niet door eigen schuld, maar door onze zonden; en nu, ons verlatende op de verdiensten van onze Overwinnaar, kunnen wij overwinnaars worden in Zijn naam.

'Gods werk der loutering en reiniging moet doorgaan tot Zijn dienstknechten zo verootmoedigd zijn, zo het eigen-ik zijn afgestorven, dat, wanneer ze tot actieve dienst worden opgeroepen, ze enkel oog hebben voor Zijn heerlijkheid. Hij zal dan hun werken aannemen; zij zullen niet overhaast te werk gaan, niet impulsief; ze zullen niet als dollen voortsnelen en 's Heren werk in gevaar brengen; ze zullen niet verslaafd zijn aan verzoeking en driften, geen navolgers van hun eigen vleselijke begeerten, daartoe aangezet door Satan. O, hoe vreselijk is Gods werk bevlekt door de perverse wil en ononderworpen natuur van de mens! Wat een lijden brengt hij over zich door zijn eigenzinnige lusten! Steeds en steeds weer brengt God de mens onder zwaardere verdrukking tot eens volmaakte nederigheid en karakterverandering hem in harmonie brengen met Christus en de geest des hemels, en zij zichzelf overwinnen.'—

Testimonies for the Church, vol. 4, p. 86.

Deel II: In het leven toepassen

1. We hebben geleerd dat we van onze zonden worden gereinigd door het plaatsvervangende offer van Jezus. Maar we hebben ook geleerd dat we door

lijden worden gelouterd. Is er een tegenstrijdigheid tussen deze twee ideeën? Helemaal niet. We worden gerechtvaardigd door Gods genade, en we ontvangen zijn vergeving van zonden door het geloof; we worden dus voor God apart gezet en leven voor God. Rechtvaardiging en vergeving zijn beide verklaringen en diepe geestelijke ervaringen. Maar dan gaan we door in de ervaring van genade in de context van de grote strijd, waarin we worden beproefd en waarin we bewijzen dat we trouw zijn en onze Heer liefhebben. In deze ervaring ontdekken we dat we vele malen kunnen tekortschieten. We ontdekken ook verborgen karaktertrekken die we moeten opgeven. We reinigen ze door Gods genade. Loutering is een echte ervaring die met echte mensen in een echte geschiedenis gebeurt. Hoe helpt dit begrip u in uw ervaring van loutering? Op wat voor manieren heeft u persoonlijk opgemerkt dat de heilige Geest uw karakter loutert?

2. Hoe ervaart u het voortdurend overdenken van het beeld van Christ in uw leven ervaren? Hoe heeft u een verandering van uw karakter en persoonlijkheid naar zijn beeld ervaren?
3. Op wat voor manieren heeft u ervaren dat u als persoon volwassener in uw geloof bent geworden? Hoe zou u deze groei kunnen beschrijven?
4. Hoe is uw geloofsgemeenschap geestelijk volwassen geworden? Op wat voor manieren hebben andere mensen, binnen en buiten uw geloofsgemeenschap, dezelfde groei opgemerkt? Beschrijf wat u en andere leden van uw geloofsgemeenschap hebben waargenomen.

Les 5 Extreme hitte

23-29 juli

Kerntekst: Jesaja 53:10**Focus van de studie:** Genesis 22, Job 1:6–2:10, Jesaja 43:1–7, Hosea 2:1–12, 2 Korintiërs 11:23–29.**Deel I: Commentaar****Gods lijden met ons**

In de tweede helft van de twintigste eeuw legde procestheologie een nieuwe theodicee oftewel uitleg voor hoe het kwaad was ontstaan en bestaat in het koninkrijk van de almachtige en volmaakt rechtvaardige God die van iedereen houdt. Procestheologen (zoals John B. Cobb Jr.) stellen zich een universum voor, dat uit vrije en zelf-scheppende entiteiten bestaat, die druk zijn in een ononderbroken voortschrijdend proces om een steeds veranderende wereld te ontwikkelen. Aangezien deze entiteiten echter ook denken dat Gods macht beperkt is, concluderen zij dat het kwaad en het lijden op een of andere manier uit dit complexe ontwikkelproces zijn voortgekomen. Het enige goede nieuws dat procestheologie ons kan bieden, is dat God ons genegen is en met het universum lijdt. Hij kan het kwaad niet uitroeien, omdat Hij niet inbreuk kan maken op onze vrijheid, maar Hij is aan het werk om alle entiteiten van het hele universum te overtuigen om richting een balans te bewegen van harmonie, creativiteit en genot.

Dit thema van Gods lijden met ons is veelvuldig buiten de kringen van procestheologen gebruikt. Ja, het idee van Gods lijden met ons is wezenlijk voor ons begrip van het evangelie, maar het moet correct worden begrepen in het licht van Bijbelse waarheid. De voornaamste dreiging van het idee dat God met ons lijdt, is dat het een theodicee in en van zichzelf is geworden en andere belangrijke aspecten van Bijbelse theodicee uitsluit.

Zo vernieuwend als deze ideeën misschien zijn, procestheologie en haar theodicee zijn onverenigbaar met de Bijbelse openbaring en kunnen niet worden aanvaard door christenen die in de Bijbel geloven. Ja, in onze gevallen wereld is het lijden echt en onvermijdelijk. En ja, God lijdt met ons. Maar deze werkelijkheid is niet het einde van het verhaal. Een van de talrijke problemen met procestheologie is haar speculatie dat het kwaad intrinsiek met de Schepping verbonden is; procestheologie is evolutionair van aard. Daarentegen is de Bijbelse uitleg dat het kwaad niet 'natuurlijk' is; het behoort niet tot de oorspronkelijke orde van de Schepping of van de natuur. Het kwaad is tegengesteld aan Gods karakter, aan zijn liefde en rechtvaardigheid. God schiep een volmaakte wereld, volmaakte natuur, volmaakte dieren en mensen.

Het feit dat God ons vrij heeft geschapen, maakt het kwaad niet noodzakelijk en dus zijn de volgende drie punten vooral relevant: 1. Het kwaad heeft zijn wortels in de vrijheid en morele tussenkomst van vrije wezens, zoals engelen en mensen. 2. Het kwaad heeft de natuur beïnvloed en doet dit nog steeds, maar het komt niet op uit de natuur. 3. Het kwaad is niet eeuwig of één met God of met de Schepping (de Schepping was bedoeld om volmaakt en zonder het kwaad te zijn en was dit ook, in het begin);

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

het kwaad is ontstaan doordat wij onze vrijheid verkeerd hebben gebruikt, maar er zal een einde aan worden gemaakt door Gods liefdevolle en machtige tussenkomst, waarbij het universum wordt ontdaan van het bestaan en de dreiging ervan.

Zo lijdt God, vanwege zijn liefdevolle karakter, werkelijk met ons, en deelt met ons de strijdperken die we over onszelf en de natuur en over zijn hele koninkrijk hebben gebracht. Maar God lijdt niet hulpeloos, zwak, alsof niets kan worden gedaan, omdat het kwaad deel is van het evolutionaire opkomen en groei of het universum. Nee! God heeft iets aan het kwaad gedaan en doet dit nog steeds. Hij heeft het uiteindelijke gevolg van de zonde in Christus op zich genomen en is actief aan het werk om het kwaad tegen te werken. Hij roept alle mensen op om zijn genade te aanvaarden en klaar te zijn om naar zijn koninkrijk terug te keren, waaruit Hij het kwaad voor altijd zal uitroeien.

Het offer van Isaak

Gods bevel om Isaak te offeren was een uniek bevel met meerdere bedoelingen. Aan de ene kant was Gods oproep aan Abraham een beproeving oftewel een test. Ellen G. White schrijft dat God op de berg Moria Abrahams trouw op de proef stelde: 'Hemelse wezens waren getuigen van dit schouwspel toen het geloof van Abraham en de onderdanigheid van Isaäk op de proef werden gesteld. De beproeving was veel zwaarder dan die waaraan Adam werd onderworpen. Gehoorzaamheid aan het gebod dat onze stamouders kregen, bracht geen lijden met zich mee, maar het bevel aan Abraham omvatte een haast onbeschrijfelijk offer.

Heel de hemel zag vol verbazing en bewondering toe hoe Abraham onvoorwaardelijk gehoorzaamheid toonde. Heel de hemel juichte bij zijn trouw. . . . Gods verbond met Abraham, bekrachtigd met een eed ten aanhoren van bewoners van andere werelden, is het bewijs dat gehoorzaamheid beloond wordt.'—*Patriarchen en Profeten*.

Daarentegen was Gods bevel meer dan een test. In feite was de voornaamste bedoeling hiervan drievoudig: een openbaring, een profetie, en een typologie. God wilde Abraham en de hele mensheid onderwijzen over Gods eigen offer van zijn Zoon voor ons (Johannes 3:16). Ellen G. White benadrukt dit punt in een aantal van haar geschriften. In *De Wens der Eeuwen* bevestigt ze: 'Abraham had er zeer naar verlangd, de beloofde Heiland te zien. . . . En hij heeft Christus gezien. . . . Hij zag Zijn dag, en was verblijd. Hem werd een inzicht gegeven in het goddelijk offer voor de zonde. Aangaande dit offer had hij een voorbeeld in zijn eigen ervaring. Het bevel kwam tot hem: 'Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak... en offer hem... tot een brandoffer.' (Genesis 22:2) Hij legde de zoon der belofte, de zoon op wie zijn hoop was gevestigd, op het offeraltaar. En terwijl hij toen naast het altaar wachtte, het mes reeds opgeheven om God te gehoorzamen, hoorde hij een stem van de hemel, die zei: 'Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige Mij niet hebt onthouden.' (Genesis 22:12)

Deze verschrikkelijke beproeving werd aan Abraham opgelegd, opdat hij de dag van Christus zou mogen zien, en de grote liefde van God voor de wereld zou beseffen, een liefde zó groot, dat Hij, om de wereld uit haar verderf te redden, Zijn eniggeboren Zoon gaf om de meest schandelijke dood te sterven.'—*De Wens der Eeuwen*.

Elders brengt Ellen G. White de twee bedoelingen van Gods bevel in Genesis 22 samen: 'Om Abraham te doordringen van de werkelijkheid van het evangelie, en zijn

geloof te beproeven, beval God hem zijn zoon te doden. De zielsangst die hij doorstond in deze duistere dagen voor die verschrikkelijke beproevingen werd toegelaten, opdat hij uit eigen ervaring iets zou begrijpen van de grootte van het Offer, door de oneindige God gebracht voor de verlossing van de mens. Geen enkele andere beproeving kon Abraham zo'n zielsangst doen lijden als het offeren van zijn zoon.

God gaf Zijn Zoon over aan een dood van zielsangst en schande. De engelen, die getuigen waren van de vernedering en zielsangst van Gods Zoon, mochten niet tussenbeide komen, zoals in het geval van Isaäk. Er werd geen stem gehoord die uitriep: 'Het is genoeg.' Om het gevallen mensdom te redden gaf de Koning der heerlijkheid Zijn leven prijs. Kan er krachtiger bewijs worden gegeven van Gods oneindige ontferming en liefde? 'Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?' (Romeinen 8:32).—
Patriarchen en Profeten.

Als het voornaamste doel van Genesis 22 deel was van Gods openbaring van zijn verlossingsplan, is het belangrijk te benadrukken dat het goddelijke bevel aan Abraham een bijzondere, unieke, profetische gebeurtenis in de geschiedenis van de wereld was. Door deze unieke ervaring van Abraham heeft God zijn plan om de mensheid te redden door middel van het plaatsvervangende offer van Jezus Christus, op doeltreffende wijze bekendgemaakt. Daarom heeft niemand anders in de geschiedenis van de mensheid ooit dat bevel opnieuw ontvangen, en zal niemand dat ooit ontvangen, om een ander menselijk wezen te offeren. Zelfs in het geval van Abraham werd het offer van Isaak onmiddellijk vervangen door een dieroffer. Om deze reden kan Abrahams ervaring niet terecht worden verbonden met het oude gebruik van het offeren van kinderen of met wat voor kindermisbruik ook, in de oudheid of hedendaags.

Een ander belangrijk aspect van deze ervaring is Isaaks eigen deelname en reactie in deze ervaring. Terwijl we ons richten op Abrahams angst en leed, moeten we erop wijzen dat deze ervaring ook Isaaks strijdperk was en zijn reactie onschatbaar is. Inderdaad had hij op veel manieren kunnen reageren, zoals eraan twijfelen of zijn vader een gekke oude man was of ontsnappen door weg te rennen. Maar Isaak deed dit niet. Zijn opvoeding in trouw en in geloof in God en zijn vader maakt Isaak tot een volmaakt voorbeeld voor de christen die door strijdperken heengaat. Ellen G. White brengt dit punt in een kleurrijke vertelling van dit schouwspel naar voren:

'Abraham . . . in gehoorzaamheid aan het goddelijke bevel . . . vervolgt zijn reis met Isaak aan zijn zijde. Hij ziet de berg waarvan God hem had verteld dat Hij deze te kennen zou geven als die waarop hij moest gaan offeren. Hij verwijdert het hout van de schouder zijn knecht en legt dit op Isaak, degene die geofferd moet worden. Hij omgordt zijn ziel met vastberadenheid en tergende hardheid, klaar voor het werk dat God hem vraagt om te doen. Met een hart dat breekt en zenuwachtige hand, neemt hij het vuur, terwijl Isaak vraagt: Vader. We hebben vuur en hout, maar waar is het lam voor het offer? Maar, oh, Abraham kan het hem nu niet vertellen! Vader en zoon bouwen het altaar en het verschrikkelijke moment komt voor Abraham om Isaak kenbaar te maken wat zijn ziel die hele lange reis heeft gekweld, dat Isaak zelf het slachtoffer is. Isaak is geen jongen; hij is een volwassen jonge man. Hij had kunnen weigeren om aan zijn vaders plan te gehoorzamen, als hij ervoor had gekozen om dit te doen. Hij beschuldigt zijn vader niet van krankzinnigheid en probeert zijn voornemen ook niet te veranderen.

Hij gehoorzaamt. Hij gelooft in de liefde van zijn vader en dat hij dit verschrikkelijke offer van zijn enige zoon niet zou brengen als God hem niet had bevolen om dit te doen.'—*Sons and Daughters of God*, p. 205.

Deel II: In het leven toepassen

1. Deel drie principes uit het verhaal van Abraham en Isaak, die laten zien hoe je strijdperken kunt overwinnen.
2. Hoe reageerden Job en Hosea op hun lijden? Wat kunnen hun reacties u leren over de manier waarop je een strijdperk kunt overwinnen?

Les 6 Worstelen met inzet van al je krachten

30 juli-5 augustus

Kerntekst: Kolossenzen 1:29

Focus van de studie: Genesis 32; Matteüs 5:29; Johannes 16:5–15; Kolossenzen 1:28, 29; 1 Petrus 1:13.

Deel I: Commentaar

Augustinus en Pelagius over de vrijheid en de kracht van de wil

Veel christenen vinden het moeilijk te begrijpen hoe onze vrije in verband staat met de oorsprong van het kwaad en het lijden, ook wat redding betreft. Sommigen vervallen in één of twee uitersten, zoals geïllustreerd door de heftige discussie in de vijfde eeuw tussen de Britse asceet Pelagius, die in Rome ging wonen (c. 355-420), en Augustinus (354-430), de bisschop van Hippo in Noord-Afrika. Hun discussie ging over het vraagstuk van vrije wil and redding. Toen hij in Rome was aangekomen en de geestelijke en morele laksheid had gezien van de christenen in de hoofdstad van het West-Romeinse Rijk, concludeerde Pelagius dat het probleem was geworteld in de leer van Augustinus over de erfzonde en genade.

Pelagius besloot dus de bisschop van Hippo (het huidige noordoostelijke Algerije) te confronteren. Augustinus onderwees dat God liefde is en de essentie van liefde vrijheid is (er is geen liefde zonder vrijheid). Verder voerde Augustinus aan dat God een volmaakt en goed universum had geschapen. Hij had ook mensen naar zijn beeld geschapen, wat betekent dat mensen volmaakt, goed, liefdevol en vrij zijn geschapen. Toen Adam en Eva dus, volgens Augustinus, een verkeerd gebruik van hun vrijheid maakten en zondigden, hebben zij de erfzonde voortgebracht. Dientengevolge werden zij bedekt met schuld, veranderde hun natuur van volmaakt naar zondig en verloren zij hun vrijheid. Zij konden nog steeds het goede of het volmaakte waarnemen, maar konden het niet uitleven.

Wat Augustinus voorlegde was dat de zonde meer is dan een individuele daad of dwaling; in plaats hiervan is zij een toestand van het menselijke bestaan, afgezonderd en tegen God. De erfzonde bestond uit schuld en neiging tot het kwaad. Na de zondeval zijn alle mensen zondig, meende Augustinus, omdat wij met Adams schuld worden geboren en met een zondige natuur die onze wil en ons leven tot slaaf maakt. Augustinus geloofde dus dat wij niet gewoonweg kunnen worden gered door ervoor te kiezen goed te doen, omdat wij zondig *zijn*; wij kunnen niet gewoonweg worden gered door een instructie of bemoediging te ontvangen, of door een voorbeeld na te volgen, omdat wij Adams schuld niet teniet kunnen doen. Ook hebben wij niet de kracht om onze zondige toestand te overwinnen en goed te doen, beweerde Augustinus verder. Naar zijn mening is de enige manier om gered te worden als wij aan de zondige natuur zouden kunnen sterven en weer tot een andere natuur zouden herleven. Maar volgens Augustinus kunnen wij zelfs dit niet uit onszelf doen. De enige manier waarop wij werden gered is door Gods genade. In zijn genade, legde Augustinus uit, oefent God zijn soevereine wil uit en besluit ons door zichzelf te redden: Hij verwijdert Adams en onze schuld uit ons door zijn genade en het sacrament van de doop, onderwerpt onze zondige natuur door de inwoning van de heilige

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

Geest, die in ons een nieuwe geestelijke natuur regeneert en geeft ons de kracht om een rechtvaardig leven te leiden. Om deze reden introduceerde Augustinus het idee van goddelijke predestinatie: omdat wij na de zondeval door de zonde tot slaaf zijn gemaakt, kunnen wij niet op eigen houtje berouw hebben; God beschikt sommigen dus voor redding en de rest voor verdoemenis.

Pelagius dacht dat Augustinus' standpunt tot geestelijke laksheid leidde, aangezien christenen nu hun morele decadentie aan de erfzonde zouden wijten en persoonlijke verantwoordelijkheid voor de zonde en het kwaad zouden schuwen. Om deze reden legde Pelagius een ander perspectief voor. Op dezelfde wijze als Augustinus geloofde Pelagius dat God een volmaakt universum had geschapen en mensen als vrije wezens. Het kwaad vond zijn oorsprong in Adams vrije keuze om te zondigen. Pelagius verwierp echter Augustinus' idee dat mensen van Adam een zondige natuur en schuld erven. Volgens Pelagius had Adams alleen hem beïnvloed en niet zijn kinderen. De onschuld and vrije wil van Adams nageslacht waren dus, redeneerde Pelagius, volledig bewaard gebleven en daarom wordt elk kind dat in de wereld wordt geboren, met een volmaakte natuur geboren en een volmaakt operationele vrije wil.

Verder beweerde Pelagius dat alle mensen zondigen, niet omdat zij met Adams schuld en zondige natuur worden geboren, maar iedereen zondigt omdat wij allemaal in een verdorven sociale omgeving worden geboren en leven, en onze wil uitoefenen en ervoor kiezen om te zondigen. Volgens is Pelagius is een persoon schuldig, niet vanwege de schuld die hij of zij van Adam heeft geërfd, maar vanwege zijn of haar eigen keuze om te zondigen. Daarom stelde Pelagius: God houdt ons verantwoordelijk voor onze zonden, omdat wij werkelijk vrij zijn. God roept ons op om een rechtvaardig leven te leiden, omdat Hij weet dat wij dit kunnen. Jezus leidde een volmaakt leven en heeft ons laten zien dat dit mogelijk is. Ja, we leven door Gods genade, maar zoals Pelagius het zag bestond de goddelijke genade in het feit dat God ons met een vrije wil had geschapen, ons zijn wet en instructies had gegeven om een goed en volmaakt leven te leiden, en ons het voorbeeld van Jezus had gegeven. Verder geeft God ons vergeving in Jezus voor het geval dat wij vallen door ervoor te kiezen om te zondigen, en geeft ons de leiding/hulp van de heilige Geest op onze geestelijke reis. Voor extra leesstof over de Augustijnse-Pelagiaanse discussie, zie bijvoorbeeld: Alister E. McGrath, *Christian Theology: An introduction*, 5th ed. (Oxford, U.K.: Wiley-Blackwell, 2011), pp. 18-20.

Elk van de twee uitdagers waren, zonder enige twijfel, oprecht en brachten goede punten naar voren. Ieder van hen verviel echter in uitersten. Augustinus vervalt in predestinatie en sacramentalisme (Gods genade komt tot ons door middel van de sacramenten). Pelagius vervalt in een oppervlakkige behandeling van de zonde en redding door werken. De waarheid bevindt zich in de Bijbel! De Bijbel stelt God voor als liefde (Johannes 3:16; 1 Johannes 4:8, 16). Hij schiep Adam en Eva onschuldig (Genesis 1:31, Genesis 2:25, Prediker 7:29) en met keuzevrijheid (Genesis 2:15-17). Onze ouders kozen er echter voor om te zondigen (Genesis 3:6).

De Bijbel is er duidelijk over dat de zonde niet eenvoudig een vroegere daad van Adam en Eva is geweest. In plaats hiervan beschrijft het Genesisverslag van de zondeval onmiddellijke en diepgaande veranderingen die optreden in hun karakter, relaties, omgeving, levensstijl en nakomelingen (Genesis 3:7-24, Genesis 4:1-16). De apostel

Paulus benadrukt dat met Adam de zonde en de dood de wereld 'is ingekomen' (binnengedrongen) en in ruimte en tijd heeft vervuld (vgl. Romeinen 5:12-14). De zonde heeft over de mensheid lijden, dood en veroordeling voor alle mensen gebracht (Romeinen 5:16-18). Vanwege de overtreding van Adam worden alle mensen 'als zondaars aangemerkt' (Romeinen 5:19, HSV). Om deze reden worden alle mensen in zonde geboren en wordt niemand rechtvaardig geboren (Romeinen 3:9-18, 23; Psalm 14:1-3; Psalm 51:7). De Bijbel verwerpt dus het Pelagianisme en stelt de zonde voor als meer dan een individuele menselijke daad. In plaats hiervan wordt de zonde beschreven als zowel een uitwendige als inwendige macht die de mensheid in al haar aspecten tot slaaf maakt. Geconfronteerd met dit akelige vooruitzicht, riep Paulus wanhopig uit: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?' (Romeinen 7:24, HSV). Uit zichzelf kan de mensheid het probleem van de zonde en het kwaad niet oplossen. De enige hoop voor de zondige mensheid ligt in het opofferende en transformatieve dienstwerk van Jezus Christus (Romeinen 3:24, 25; Romeinen 5:6-19; Romeinen 7:25) en in het regeneratieve en bemiddelende dienstwerk van de heilige Geest, die ons een nieuw hart geeft (Ezechiël 36:26, 27; Johannes 3:5-8; Romeinen 8:3-6, 9-17).

Verder leert de Bijbel niet het Augustijnse idee van predestinatie en sacramentalisme. Ja, aan de basis van de Bijbelse leer van redding staat altijd Gods initiatief, tussenkomst, oplossing (het offer van Christus) en macht om te verlossen (Genesis 3:8, 15; Exodus 20:2; Romeinen 5:6-8). God heeft echter niet sommige mensen voorbestemd tot redding en sommigen tot verdoemenis. In plaats hiervan gaf God mensen altijd de individuele vrijheid om te kiezen (Jozua 24:15) en houdt de enkelingen en naties verantwoordelijk voor hun aanvaarding of afwijzing van de redding door Hem (zie, e.g.: Genesis 4:4-12, Genesis 15:16). De gouden tekst van het evangelie verklaart: '... zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' (Johannes 3:16, HSV). De Bijbel dringt erop aan dat God wil dat iedereen gered/behouden/zalig wordt en iedereen hiertoe uitnodigt (Ezechiël 33; Johannes 1:12, 13; 1 Timoteüs 2:4; 2 Petrus 3:9; 1 Johannes 2:2; Openbaring 22:17). En als de mensen eenmaal op Gods uitnodiging reageren, werken zij met God samen in de redding door Hem (2 Petrus 1:10, Jakobus 4:8, Openbaring 3:20). De Schrift verwerpt ook elke sacramentale opvatting van de goddelijke genade; integendeel: het Nieuwe Testament benadrukt dat God ieder van ons zijn genade geeft, alleen—en direct—door Jezus Christus (Handelingen 4:12; Hebrëeën 5:9, Hebrëeën 7:24, 25; Hebrëeën 9-10).

Van oudsher verwierpen de meeste christenen Pelagius en omarmden Augustinus' begrip dat alle mensen met een zondige natuur worden geboren en dat de zonde voor mensen een onoverwinnelijke macht is. Rooms-Katholieken integreerden in hun theologie Augustinus' idee dat alle mensen Adams schuld erven en de noodzaak voor sacramenten, maar verwierpen zijn opvattingen over predestinatie. Daarentegen verwierp het Protestantisme terecht Augustinus' idee dat wij Adams schuld erven en dat Gods genade door de sacramenten komt, maar grote delen van het Protestantisme accepteerden abusievelijk zijn idee over predestinatie. In de nasleep van de Verlichting nijgen moderne en postmoderne genootschappen ertoe de Augustijnse ideeën te verwerpen en meer in lijn met Pelagius te denken. Om mensen in deze genootschappen te bereiken, is het nodig dat

we de Bijbelse leringen over de vrije wil benadrukken en onze diepgaande verantwoordelijkheid voor onze individuele en gemeenschappelijke geschiedenis, maar ook de Bijbelse leer delen over de ernst van de macht van de zonde en onze enige hoop op redding in Jezus Christus. Deze illustratie helpt ons begrijpen dat het weten van de waarheid wezenlijk is voor ons begrip van het lijden en beproevingen in ons leven. Maar zij helpt ons ook onze eigen natuur en de macht van de vrije wil te begrijpen. Zo'n begrip helpt ons om altijd de hulp, leiding en kracht van God te zoeken en te aanvaarden, om onze strijdperken te overwinnen.

Deel II: In het leven toepassen

1. *Geestelijke discipline en goedkope genade.* Natuurlijk onderwezen Augustinus en Luther redding door goddelijke predestinatie als een viering van Gods geweldige genade. Dit idee heeft echter sommige christenen ertoe gebracht te denken dat als wij onherroepelijk door God worden uitgekozen en gered, wij helemaal niet aan het proces van redding deelnemen en dit ook niet kunnen.

Dit idee, ook 'goedkope genade' genoemd, leidt in veel christenen tot een gebrek aan geestelijke discipline. Als God mij onherroepelijk heeft uitgekozen, waarom dan bidden? Waarom dan de Bijbel lezen? Waarom dan waakzaam zijn? Waarom dan deelnemen aan het leven van the geloofsgemeenschap? Waarom dan evangeliseren? Grote historische opwekkingsbewegingen in het Protestantisme, zoals Philipp Spencers piëtisme in de Duitse Lutherse context aan het einde van de zeventiende eeuw en verschillende 'Great Awakening' bewegingen in Noord-Amerika in de achttiende en negentiende eeuw, reageerden op dit gevaar door weloverwogen geestelijke disciplineprogramma's voor zowel families als gemeenschappen voor te stellen. Neem uw persoonlijke geestelijke leven onder de loep, het geestelijke leven van uw familie en het geestelijke leven van uw gemeenschap. Wat is de toestand van geestelijke discipline in deze kringen? Wat kunt u doen om op zo'n manier betekenisvolle en diepgaande veranderingen teweeg te brengen, zodat er aan een geestelijke discipline wordt vormgegeven in overeenstemming met de Bijbelse aansporingen (zie Kolossenzen 1:28, 29; 1 Korintiërs 9:23-27)? Bedenk een project om een levensstijl of geestelijke discipline te promoten voor uw persoonlijke leven en, indien nodig en mogelijk, voor uw familie en gemeenschap.

2. *Radicale toewijding.* Sommige christenen denken dat het christendom synoniem is aan de afwezigheid van lijden en tegenslagen. Andere christenen houden rekening met een bepaalde hoeveelheid ongemak. Maar hoeveel christenen zijn radicaal toegewijd aan God, aan zijn oproep om Christus te volgen, aan zijn koninkrijk en aan zijn opdracht in het grote conflict tussen God en Satan, goed en kwaad? In de context van toenemende vervolging van hedendaagse christenen in verschillende delen de wereld, voelen talrijke christenen de noodzaak tot een betere—sterker nog: radicale—bereidheid om door strijdperken heen te gaan. Onderzoek uw niveau van toewijding aan God en zijn koninkrijk. Bedenk een schaal van persoonlijke toewijding. Wat is, gebaseerd op uw schaal, radicale toewijding voor u. In welke mate bent u in uw christelijke toewijding klaar om God te dienen op wat voor manier Hij misschien ook van u vraagt?

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

Les 7 Onverwoestbare hoop

6-12 augustus

Kerntekst: Romeinen 5:5

Focus van de studie: Job 38-41, Jesaja 41:8-14, Jeremia 29:1-10, Habakuk 1:1-4, Hebreëen 12:1-13.

Deel I: Commentaar

'Hoop in het Nieuwe Testament'

Vanaf de eerste momenten van de crisis van de zonde op onze planeet, heeft God hoop helemaal in het weefsel van onze geschiedenis geweven, door ons te beloven dat Hij ons zou redden en ons in zijn koninkrijk zou terugbrengen. Een korte studie over hoop in het Nieuwe Testament onthult verschillende belangrijke aspecten: 1. In het Nieuwe Testament is het de apostel Paulus die hoop op een meer systematische manier aan de orde stelt. In zijn brief aan de Korintiërs somt Paulus drie grote christelijke deugden op: geloof, hoop en liefde (1 Korintiërs 13:13). Het is waar dat hij liefde (zorgvuldig) als de 'grootste' van de drie kiest, maar elders legt hij uit dat zowel geloof als liefde 'uit hoop voortkomen' (vgl. Kolossenzen 1:5). In de definitie van hoop zegt Paulus dat hoop een 'anker voor onze ziel' is; het is 'betrouwbaar en zeker'. Een dergelijke hoop is echter verankerd in Jezus Christus in het hemelse heiligdom (Hebreëen 6:19).

Geloof wordt ook gedefinieerd in termen van hoop (Hebreëen 11:1). Hebreëen 11 noemt de geloofshelden door de eeuwen heen. Zij gingen allemaal door beproevingen (Hebreëen 11:33-38), maar wat zij gemeenschappelijk hebben is geloof gedefinieerd in termen van belofte en hoop. Geen van hen heeft de uiteindelijke vervulling van Gods belofte verkregen (Hebreëen 11:39), maar toch keken zij allemaal verder dan hun tijd naar het toekomstige land, het eeuwige koninkrijk van God (Hebreëen 11:15, 16).

Paulus stelt het onderwerp van hoop in de context van het lijden aan de orde. Hij laat zich voorstaan op zijn lijden, omdat lijden volharding voortbrengt, volharding karakter voortbrengt en karakter hoop voortbrengt (Romeinen 5:4; zie ook Romeinen 12:12). Paulus was hoopvol in zijn lijden en enorme crises (2 Korintiërs 4:9). Als we worden gestraft, legde hij uit, moeten we de hoop niet opgeven (Hebreëen 12:5). Paulus ziet ook de hele schepping worstelen met 'zinloosheid' in haar eigen strijdperk, niet vanwege haar eigen schuld, maar vanwege God 'die haar daaraan onderworpen heeft, in de hoop . . .' (Romeinen 8:20-24, HSV).

In Romeinen 8:18-27 neemt Paulus de tijd om uitgebreid over hoop te praten. Maar hij begint met het lijden dat we op dit ogenblik doormaken: '. . . ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.' (Romeinen 8:18, HSV). Paulus stopt niet bij ons menselijk lijden, maar brengt het feit naar voren dat de hele natuur lijdt (Romeinen 8:19-22). Het lijden is een complex pakket. Niets in de natuurlijke wereld is hiervan vrijgesteld. Het lijden omvat ook alles wat ons mens maakt—de fysieke, morele, emotionele en geestelijke dimensies van ons zijn (Romeinen 8:23).

Gods verlossing moet dus, noodzakelijkerwijs, ook zijn hele schepping omvatten— natuur, lichaam, emoties en alle andere aspecten van het menselijk bestaan. Paulus onderstreept dat dit plan van herstel onze christelijke hoop is, want: 'In deze hoop zijn we gered.' Hoewel dit herstel vaststaat, is het nog niet zichtbaar; dat wil zeggen: het is in de geschiedenis nog niet geactualiseerd (gerealiseerd). Het is iets wat God belooft; daarom kunnen we er zeker van zijn dat het plaats zal vinden (Romeinen 8:24; zie ook 1 Korintiërs 9:10). Nu is het inderdaad hoop, omdat het niet is geactualiseerd; het is nog steeds in de toekomst en 'wij verwachten het met volharding' (vgl. Romeinen 8:25, HSV).

Ja, we ervaren lijden, teleurstelling, gebrek aan begrip, gebrek aan vermogen om ons goed uit te drukken en te bidden, maar de heilige Geest helpt ons met zijn bemiddeling voor God (Romeinen 8:26-28). Uiteindelijk is het essentiële aspect in deze hele situatie dat we erop vertrouwen dat God 'alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben' (Romeinen 8:28, NBG). Hierom oefenen christenen de 'volharding van hun hoop' (vgl. 1 Tessalonicenzen 1:3, HSV).

Een uitgebreidere Bijbelstudie over hoop verschaft verschillende aanvullende punten:

1. Bijbelse hoop is verankerd in God, niet in onszelf (Psalm 42:12, 2 Korintiërs 1:9, 1 Timoteüs 6:17). Alle drie Personen van de Godheid maken deel uit van de bron van hoop. God de Vader 'heeft ons liefgehad en heeft ons een eeuwige troost en goede hoop gegeven door genade' (vgl. 2 Tessalonicenzen 2:16, HSV; zie ook 1 Timoteüs 4:10, Titus 1:2). Christus Jezus en zijn evangelie van genade zijn onze hoop (Efeziërs 1:12, Kolossenzen 1:27, 1 Timoteüs 1:1, 2 Timoteüs 1:1). De heilige Geest brengt en bewaart hoop in het leven van de gelovigen (Romeinen 5:5, Romeinen 15:13, Galaten 5:5). Zonder God is er geen hoop in het leven, geen verbond en zijn we dus vervreemd van God (Efeziërs 2:12, 1 Tessalonicenzen 4:13); maar in Christus hebben we allen dezelfde hoop, door God aan Israël gegeven door het evangelie (Efeziërs 3:6; Kolossenzen 1:23). De apostel Petrus vertelt ons dat God onze Vader is, die ons 'een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden', heeft gegeven (1 Petrus 1:3, HSV).

2. De inhoud van Bijbelse hoop is Gods belofte om ons door Jezus Christus van zonde, dood en lijden te redden. Matteüs citeert Jesaja om Jezus te beschrijven als de hoop voor de volken (Jesaja 42:1-4, Matteüs 12:21). Jezus zegt dat Abraham heeft gehoopt de dag van (de komst van) de Messias te zien (Johannes 8:56). Dat is de hoop op gerechtigheid door geloof (Galaten 5:5).

3. Gods hoop geldt al voor ons huidige leven. Onze hoop is gevestigd op redding door middel van het offer van Jezus aan het kruis. Deze hoop geeft ons, in dit leven, talrijke voordelen, zowel geestelijke (zoals een relatie met God) als psychologische (vrede, optimisme, etc.). De 'hoop om in zijn luister te delen' (HSV: 'hoop op de heerlijkheid van God' (Romeinen 5:2) is de rechtvaardiging van zondaars door genade in/door het geloof, op grond waarvan God ons vrede in Jezus Christus geeft (Romeinen 5:2, 3). Deze hoop 'beschaamt niet, omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is.' (Romeinen 5:5, HSV). Deze hoop is dus niet bedrieglijk. In plaats hiervan is deze hoop gebaseerd op Gods concrete daden; dat wil zeggen: precies op het juiste moment 'is Christus . . . voor goddelozen gestorven' (Romeinen 5:6, NKJV). Jezus heeft dus zijn liefde voor ons bewezen (Romeinen 5:8) en ons uit onze zonden gered/behouden en ons met God verzoend (Romeinen 5:9-11).

4. Maar Christus' eerste komst en zijn offer aan het kruis zijn niet het einde van het verlossingsverhaal. De apostel Paulus vertelt ons: 'Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen.' (1 Korintiërs 15:19, HSV). Om deze reden is onze hoop verankerd in de herrezen Heer Jezus Christus, die ons zal doen herleven voor een eeuwig en glorieus leven (Kolossenzen 1:5, 27; Titus 1:2; Titus 3:7; Hebreeën 10:23; zie ook 2 Korintiërs 1:9, 1 Timoteüs 4:8). Paulus verklaarde dat hij werd vervolgd vanwege de hoop op de opstanding (Handelingen 23:6; Handelingen 24:15). De opstanding was geen verzinsel van Paulus, maar was dezelfde hoop die God aan de voorouders van Israël had gegeven (Handelingen 26:6; Handelingen 28:20). Volgens Paulus is Abraham een vader van vele volken geworden, omdat hij 'tegen alles in [heeft] gehoopt (Letterlijk: op hoop tegen hoop.) en geloofde . . .' (Romeinen 4:18, HSV), waarop hij vertrouwde op de 'God, Die de doden levend maakt, en de dingen die niet zijn, roept alsof zij er waren.' (Romeinen 4:17, HSV). De hoop op de opstanding zal in vervulling gaan bij de Wederkomst van Jezus, die zelf de 'het geluk waarop wij hopen' (andere vertalingen: 'de zalige hoop') van de christen is (Titus 2:13).

5. Het was inderdaad deze hoop die de roeping, identiteit, het ethos, het leven en de opdracht van de natie Israël vormde (Handelingen 26:7). Deze hoop op redding die God ons door Christus aanbiedt, bereikte de mensheid door de patriarchen, Israël en later de gemeente (Romeinen 15:4, 1 Korintiërs 1:7, Efeziërs 2:12). We nemen deel aan het verspreiden van Gods hoop aan alle mensen. God beloofde Eva dat haar nageslacht (andere vertalingen: 'zaad') de wereld zou redden (Genesis 3:15). God beloofde Abraham dat zegeningen en redding voor de volken door hem zouden komen; dat wil zeggen: door zijn nakomelingen (SV: 'zaad') (Genesis 12:3, 7; Genesis 18:18; Romeinen 9:4; Galaten 3:8, 15, 16). God beloofde David dat zijn Nageslacht/Zaad voor altijd op de troon zou zitten (Romeinen 15:12; zie Jesaja 11:1, 2; 2 Samuel 22:51).

6. Paulus doet een beroep op de hoop in zijn zegen over Gods volk te midden van het lijden: 'De God nu van de hoop moge u vervullen met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat u overvloedig bent in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest.' (Romeinen 15:13, HSV; 2 Tessalonicenzen 2:16). Hoop dient als de helm in het harnas van de christen (1 Tessalonicenzen 5:8).

Deel II: In het leven toepassen

1. Daniël gaat door een soortgelijke 'verwachtende ervaring' als Habakuk. Tegen het einde van zijn leven verwacht Daniël dat de 70 jaar die door Jeremia zijn voorspeld (Jeremia 25:11, 12), zullen eindigen en voor de redding door God zullen worden geopenbaard. God onthult Daniël echter dat de geschiedenis van lijden en dood met extra zeventig weken (490 jaar) zullen voortduren. Bovendien zal deze periode voortduren met extra 1.810 jaar behalve de extra 70, voor een totaal van 2.300 jaar! Sommige christenen houden niet van profetie, omdat deze hun horizon 'verduistert'. Misschien is het niet nodig dat zij zich de hele tijd op profetie focussen. Maar er komen momenten en er doen zich situaties in het leven voor, waarbij het grotere plaatje nodig is, ongeacht hoe pijnlijk het profetische antwoord misschien is. Dit grotere plaatje wordt geschilderd door Gods

openbaring door middel van zijn profeten. Zonder een dergelijke profetie, de apocalyptische inbegrepen, zal Gods volk wanhopig worstelen om de hoop in stand te houden, terwijl zij een toenemend aantal wereldomvattende en persoonlijke crises doormaken. Hoe helpt het grotere plaatje van profetische openbaring u op God en zijn voorzienigheid te vertrouwen, om strijdperken te overwinnen?

Les 8 De Onzienlijke zien

13-19 augustus

Kerntekst: Hebreeën 11:27

Focus van de studie: Jesaja 40:27–31, Johannes 14:1–14, Romeinen 8:28–39, Efeziërs 1:18–23.

Deel I: Commentaar

'God zien'

Wat bedoelen wij, als christenen, met het 'zien' van God? Sinds de zonde ons heeft gescheiden van God, en ons door het dal van lijden en dood brengt, verlangen we ernaar om God te zien. Maar wat betekent het om God in de context van de zonde te zien? Nadat hij wakker was geworden uit zijn droom over de ladder die hemel en aarde verbond, concludeerde Jacob dat hij God 'van aangezicht tot aangezicht' had gezien (Genesis 32:30). Mozes staat ook bekend als de profeet die 'persoonlijk' (andere vertalingen: 'van aangezicht tot aangezicht') met God sprak (Exodus 33:11, Numeri 12:8, Deuteronomium 34:10). Mozes verklaarde zelfs aan het volk Israël dat God 'rechtstreeks' (andere vertalingen: 'van aangezicht tot aangezicht') tot hem had gesproken (Deuteronomium 5:4). Mozes zegende Israël ook door God te smeken om het licht van zijn gelaat over het volk te doen 'schijnen' en het hen 'toe te wenden', en hen zegeningen, bescherming, voorzienigheid, vrede en genade te schenken (Numeri 6:25-27). In dezelfde geest, als Mozes zijn verlangen toont om God beter te leren kennen, verzekert God Mozes ervan dat Hij zelf (HSV: 'Mijn aangezicht' het volk Israël zal vergezellen (Exodus 33:14). Mozes verlangt echter naar een meer 'face-to-face' ontmoeting en vraagt God om hem zijn goddelijke majesteit (andere vertalingen: 'heerlijkheid') te laten zien (Exodus 33:18; zie ook Exodus 3:6). God legt Mozes uit dat niemand zijn aangezicht kan zien en in leven blijven (Exodus 33:20; zie ook Jesaja 6:5) en dat mensen alleen in staat zijn datgene van God te 'zien' wat zijn heerlijkheid openbaart: zijn naam, zijn goedheid, zijn ontferming en zijn genade (Exodus 33:19, 21-23).

Op dezelfde wijze verlangde David er sterk naar om Gods aangezicht te zien. Zoals Job (13:24) als hij in nood zit, voelt David zich ook of God zijn gelaat voor hem en zijn volk verbergt (Psalm 13:2, Psalm 27:9, Psalm 30:8, Psalm 44:25, Psalm 69:18, Psalm 88:15, Psalm 102:3, Psalm 143:7; zie ook Leviticus 20:3, 6; Deuteronomium 31:17, 18). Maar David vindt bemoediging in de belofte dat God zijn aangezicht niet voor de vernederde/verdrukte rechtvaardige verbergt (Psalm 22:25, Psalm 24:6). Zelfs als hij in moeilijkheden zit of lijdt door de zonde, stelt David zijn hoop op God, die hem zal redden en opnieuw het licht van zijn gelaat over David zal laten schijnen (Psalm 17:15, Psalm 31:17, Psalm 80:4, zie ook Psalm 51:11). Daarom kan David altijd zingen: 'Van Uwentwege zegt mijn hart: Zoekt mijn aangezicht. Ik zoek uw aangezicht, HERE.' (Psalm 27:8, NBG; zie ook Psalm 105:4; Psalm 119:58, 135).

Als leider van Gods volk weet David dat Israël alleen zal worden gezegend als God het licht van zijn gelaat over hem laat schijnen (Psalm 4:6). Kennelijk vat David, zoals Jacob en Mozes, de daad van het zien van Gods aangezicht figuurlijk op en niet in

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

letterlijke zin. Deze afbeelding wijst op Gods aanwezigheid onder zijn volk door middel van de heilige Geest, op goddelijke vergeving, op redding, op zekerheid/vertrouwen, zorg, voorzienigheid, bescherming, zegeningen met gezondheid en vrede, profetische openbaringen en Gods leiding van zijn volk in hun bestaan en opdracht. Al deze ideeën en ervaringen drukken het 'zien' van God door geloof uit!

Natuurlijk kunnen we God niet zien zoals Hij in zijn goddelijke natuur is. We zijn in het universum; God is bij ons, maar Hij is ook transcendent, oftewel gaat onze werkelijkheid te boven. Wij zijn eindig; God is oneindig. Daarnaast zijn wij zondig; God is heilig. Daarom kunnen we God eenvoudig niet zien zoals Hij van/in zichzelf is. Maar we kunnen zien wat en hoe, Hij kiest ervoor om zichzelf aan ons te openbaren. Wat Hij aan ons onthult is zijn heerlijkheid in het universum, dat zijn Schepping en het domein van zijn koninkrijk is. Hij onthult zijn liefde en zorg voor ons door zijn openbaringen en voorzienigheid. Om deze reden concludeert de apostel Paulus in Hebreeënen 11:1 en 6 dat, in de context van de zonde, het geloof het 'zien' is van het bewijs en profetische openbaringen van Gods bestaan en aanwezigheid met ons. Liefde bijvoorbeeld is materieel gesproken 'wat we niet zien', maar zij is zichtbaar in de manifestatie van de persoon die ons liefheeft.

Daarentegen kunnen we God letterlijk 'zien' in de incarnatie van onze Heer Jezus Christus. Jezus, die God is, werd mens, opdat Hij onder ons kon wonen zodat wij Gods 'glorie' en zijn 'genade en waarheid' kunnen 'zien' (Johannes 1:14; zie ook Matteüs 1:23, Filippenzen 2:6-9). Om deze reden verklaart Johannes: 'Wat er was vanaf het begin, wat wij gehoord hebben, wat wij met eigen ogen gezien en aanschouwd hebben, wat onze handen hebben aangeraakt, dat verkondigen wij: het Woord dat leven is. Het leven is verschenen, wij hebben het gezien en getuigen ervan, we verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons verschenen is. Wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen we ook aan u, opdat ook u met ons verbonden bent.' (1 Johannes 1:1-3).

Door zijn getuigenis te delen over wat hij had aangeraakt, gezien en gehoord, wil de apostel Johannes dat wij 'verbonden zijn/gemeenschap hebben met', oftewel delen in, zijn ervaring met het Woord dat mens (andere vertalingen: 'vlees') is geworden. Deze gemeenschap roept een andere manier op waarop wij God kunnen 'zien'. In Psalm 34 vertelt David (uitvoerig) over zijn angsten en weidt ook uit over zijn inzicht: 'De engel van de HEERE leert zich cheth rondom hen die Hem vrezen, en redt hen.' (Psalm 34:8, HSV). Dan roept David ons op: 'Proef en zie dat de HEERE goed is' (Psalm 34:9, HSV). De stijlfiguur aangeduid door het 'proeven' van God weerspiegelt een innige/vertrouwelijke manier om God door persoonlijke ervaring te kennen. Terwijl wij Johannes' getuigenis lezen over het zien en horen van de vleesgeworden God, is het, in de ervaring van de christen, ook nodig dat wij Hem voor onszelf 'zien' door de bemiddeling van de heilige Geest (Johannes 14:16-18, Johannes 16:14, Romeinen 8:2-17). Om deze reden concludeert David: gelukkig de mens die 'bij Hem schuilt' (Psalm 34:9, NKJV), en concludeert Paulus dat geen 'verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard' ons kan 'scheiden van de liefde van Christus' (vgl. Romeinen 8:35, HSV).

Uiteindelijk betekent God 'zien' in onze situatie dat we—door Gods Woord en het werk van de heilige Geest in ons—Gods voorzienigheid, liefde en de zekerheid/het vertrouwen in God ervaren, dat we zijn aanwezigheid bij ons ervaren, en dat we zijn

vrede en zekerheid/vertrouwen in ons hart hebben dat Hij daar bij ons is. Deze ervaring is geloof.

Christus' opstanding; ons lijden en onze dood

De opstanding speelt een cruciale rol in de christelijke theodicee oftewel uitleg van de oorsprong, het bestaan en het noodlot van het kwaad in Gods universum. In dit opzicht kunnen drie punten naar voren worden gebracht:

1. De Bijbel plaatst opstanding in het hart van ons geloof in God en onze hoop voor de toekomst. De apostel Paulus concludeert: 'Als wij alleen voor dit leven op Christus hopen, zijn wij de beklagenswaardigste mensen die er zijn.' (1 Korintiërs 15:19). Het kwaad en de dood zullen ten einde komen met de opstanding van degenen die hun vertrouwen in God stellen.

2. Dit herstel wordt gegarandeerd door Christus' opstanding, die zijn goddelijkheid openbaart. Onze enige hoop op redding berust in God, die onze zonde op zich neemt en ons ook met zijn macht doet herleven. Was Christus niet tot leven gebracht, dan zou Hij enkel een mens hebben gebleken, die redding nodig had en zouden wij in onze zonden gelaten zijn, bestemd voor het loon van de zonde, dat wil zeggen: de dood (1 Korintiërs 15:12-17, Romeinen 6:23).

3. Gods belofte van onze opstanding is de beste manier om Gods toestemming te verklaren dat zijn volk lijdt en sterft. De apostel Paulus: 'Maar juist dat liet ons beseffen dat we niet op onszelf moeten vertrouwen, maar alleen op de God die de doden opwekt' (2 Korintiërs 1:9). God 'kan zich veroorloven', bij wijze van spreken, om zijn volk oftewel kinderen te laten lijden en sterven, omdat Hij hen heeft geschapen en hen daarom kan herscheppen of doen herleven. Inderdaad zou het nobel genoeg zijn als degenen die hun vertrouwen in God stellen, voor Hem en zijn zaak zouden sterven, zelfs zonder vooruitzicht op de opstanding. Maar zo'n uitkomst zou uiteindelijk God beroven van zijn status en macht als Een die het leven uit niets kan scheppen, en daardoor van Hem nóg een zwakke, zelfzuchtige entiteit in het universum maken. De mensen die aan zijn kant staan, zouden voor niets zijn gestorven, omdat zij uiteindelijk niets zouden hebben bewezen over de aanspraken van God. Maar omdat God de bewezen macht van de opstanding heeft, kan Hij toestaan dat zijn mensen sterven.

Dit argument geldt echter alleen voor God, omdat Hij de exclusieve eigenaar van de macht van de opstanding is. Aangezien niemand in het universum, afgezien van God, de macht van Schepping en opstanding bezit, kan geen ander wezen in de wereld mensen laten sterven of hen laten doden en gerechtvaardigd kunnen zijn bij het toestaan van zulke afschuwelijke daden. Vandaar het verbod in het zesde gebod voor het menselijk ras (Exodus 20:13). Voor een goede synthese over het belang van de opstanding voor het christelijke geloof: zie Josh McDowell, 'Support of Deity: The Resurrection—Hoax or History,' *The New Evidence That Demands a Verdict* (Nashville, TN: Nelson, 1999), chap. 9, pp. 203-284.

Deel II: In het leven toepassen

1. *Leg de last van uw bezorgdheid op God.* Toen de apostel Petrus de gemeenteleden leerde om de last van bezorgdheid op God te leggen (1 Petrus 5:7), bedoelde hij niet dat hij geestelijke luiheid of onverantwoordelijkheid goedkeurde (2 Petrus 1:5-7).
Op dezelfde wijze leerde Jezus zijn discipelen om zich geen zorgen te maken, maar vertrouwen in God te hebben (Matteüs 6:25-33). Tegelijkertijd leerde Jezus christenen dat ijverig en verantwoordelijk moeten zijn (Matteüs 24:45-51; Matteüs 25). Hoe kunnen we deze paradoxale Bijbelse waarheden in ons leven correct begrijpen? Hoe kunnen we de principes in deze verzen aan onze jongeren leren?
2. Hoe heeft u God in uw leven gezien? Hoe heeft dit uw geloof en vertrouwen in God versterkt, zelfs in beproevingen?

Les 9 God je leven lang loven

20-26 augustus

Kerntekst: Filippenzen 4:4

Focus van de studie: Jozua 5:13–6:20, 2 Kronieken 20:1–30, Psalm 145, Handelingen 16:16–34, Filippenzen 4:4–7.

Deel I: Commentaar

Vreugde te midden van lijden

Horace Williams, Jr., de auteur van *Unleash the Power of Prayer in your Life* (Benut de kracht van gebed in uw leven), dat een award heeft gewonnen, identificeert acht doelen die God in ons leven bereikt, als Hij ons eigen lijden ten behoeve van ons gebruikt. Volgens Williams gebruikt God het lijden om 'zonde in ons leven te onthullen, ons geloof te ontwikkelen, onze trots af te breken, onze wegen te bepalen, zijn genade te demonstreren, zijn liefde te tonen, onze toewijding aan Hem te verdiepen, hoop, troost en vreugde te bieden.'—Horace Williams, Jr., *The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, Kindle Edition (Black Lillie Press, 2020), p. 11. Hoe geeft God ons vreugde door lijden heen? Williams deelt dat 'vreugde meer is dan geluk gebaseerd op een uitkomst of omstandigheid. vreugde is de bovennatuurlijke blijdschap in Gods doel voor ons leven. Vreugde is iets dat God ons te midden van onze pijn en lijden aanbiedt. We moeten ervoor kiezen om met vreugde te leven. 'Maar ik, ik zal uw sterkte roemen, in de morgen uw trouw bezingen: U bent voor mij altijd een burcht geweest, een toevlucht in tijden van nood.' (Psalm 59:17).—*The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, p. 90. Williams concludeert dat 'het ervaren van vreugde niet betekent dat ik niet langer pijn ervaar. In plaats hiervan betekent het dat God mij naar een plaats brengt, waar ik nu de neiging heb om Hem te vragen: 'Wat wilt u dat ik in deze omstandigheid van nood zal zien, Heer?'—*The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, p. 97. Wat Williams zelf in zijn lijden ziet dat hem vreugde geeft, is Gods aanwezigheid in het heden en het eeuwige leven in de toekomst.

Polycarpus looft God op de brandstapel

De Romeinse keizer Antoninus Pius (A.D. 138-161) ging verder met het beleid en de praktijk van keizer Trajanus om christenen te vervolgen. In A.D. 155 bracht een menigte een groep christenen naar de autoriteiten van de stad Smyrna in Klein-Azië om te worden veroordeeld en gestraft. Toen de christenen weigerden om de goden van het keizerrijk te erkennen, werden zij gestraft met de dood. Nadien eiste de menigte dat Polycarpus, de bisschop van de gemeente in Smyrna, voor de stad geleid zou worden. Als discipel en vriend van de apostel Johannes was de oude Polycarpus ook een wijd en zijd bekende en invloedrijke christelijke leider in Asia en daarbuiten. Toen Polycarpus tenslotte in het amfiteater werd gebracht, probeerde de proconsul hem over te halen om zijn geloof te herroepen en Christus te vervloeken.

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

De trouwe discipel van Jezus antwoordde: 'Ik heb Hem 68 jaar lang gediend en Hij heeft mij geen kwaad gedaan. Hoe zou ik mijn koning kunnen vervloeken, die mij heeft gered?' Toen de proconsul hem uiteindelijk veroordeelde om op de brandstapel te worden verbrand en de soldaten hem op de brandstapel vastbonden, bad Polycarpus en loofde God met luide stem: 'Heer Souvereine God . . . ik dank U dat u mij dit moment waardig heeft geacht, zodat ik, gezamenlijk met uw martelaren, in de beker van Christus mag delen. . . . Hiervoor. . . loof en vereer ik U. Amen.'—Justo L. González, *The Story of Christianity*, vol. 1, *The Early Church to the Dawn of the Reformation*, herziene en bijgewerkte editie (New York: HarperCollins Publishers, 2010), p. 54.

Polycarpus was slechts één van de duizenden christenen die, in navolging van Bijbelse karakters zoals David en Paulus, God vanuit vervolging en de beproevingen van het leven loofden. Die eerste christenen loofden God vanuit de vlammen, vanaf de brandstapels, vanuit de amfiteaters vol wilde dieren, vanaf kruisen, vanuit de gevangencellen en vanuit de martelkamers. Zij dachten niet na over het onrecht dat hen werd aangedaan; zij rekenden niet (vooraf) de kosten-baten verhouding van hun werk uit. Zij hadden God lief en vertrouwden op Hem, en aarzelden niet om zich radicaal en definitief aan hun God toe te wijden. Zij beschouwden het niet als een ontbering om voor hun Heer te sterven. In plaats hiervan beschouwden zij het als een voorrecht om voor hun geliefde Heiland te lijden en te sterven. Zij vertrouwden zonder aarzelen op God en zijn belofte van de opstanding en beschouwden de dood slechts als een moment in de tijd op weg naar hun ontmoeting van de Heer in heerlijkheid. Als ze schrijft over de ervaring van David toen hij met de rebellie van zijn zoon Absalom werd geconfronteerd, schenkt Ellen G. White aandacht aan Davids gewoonte om zijn toevlucht te nemen tot zingen en het loven van God in tijden van nood: 'Wat moet er wel zijn omgegaan in het hart van de vader en koning in dit uur van gevaar? Een dapper held, een krijgsman, een koning wiens woord wet was, verraden door de zoon die hij liefhad, en die hij in alles had toegegeven en in alles had vertrouwd; miskend en verlaten door onderdanen die door de sterkste banden van trouw en eer aan hem verbonden waren - in welke bewoording uitte David wat in hem leefde? In dit duistere uur klemde David zich vast aan God, en zong . . . Psalm 3:2-9'—Ellen G. White, *Patriarchen en Profeten*.

In hoofdstuk 2 van *De Grote Strijd*, met als titel 'De vervolgingen in de eerste eeuwen', beschrijft Ellen G. White hoe zingen en het loven van God christenen de zuiverste en diepste vreugde en vrede gaf te midden van de hevigste beproeving en vervolging: 'Zoals Gods boodschappers in het verleden hebben velen 'zich laten folteren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben' (Hebreeë 11:35). Zij herinnerden zich de woorden van de Meester, die had gezegd dat wanneer ze om zijn wil vervolgingen moesten lijden, ze zich uitermate moesten verblijden, omdat hun loon in de hemel zeer groot zou zijn. De profeten vóór hen waren immers ook zo vervolgd. Ze waren blij dat ze waardig gekeurd waren om voor de waarheid te lijden. Te midden van de knetterende vlammen zongen ze triomfliederen. Ze keken in geloof naar omhoog; ze zagen hoe Christus en de engelen over de muren van de hemel leunden, met de grootste belangstelling op hen neerblikten en hun standvastigheid met goedkeuring gadesloegen. Er kwam een stem tot hen van de troon van God: 'Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.' Openbaring 2:10.'—*De Grote Strijd*.

Voorwaarden om je te midden van strijdperken te verheugen

In een crisis God loven en je in Hem verheugen zijn alleen mogelijk als we zekerheid hebben over de goedheid en rechtvaardigheid van de zaak of de persoon voor wie we vechten. In ons geval zijn de zaak en de Persoon Dezelfde. Je verheugen te midden van beproevingen en vervolgingen is mogelijk als we op God vertrouwen, als we Hem en zijn plannen begrijpen, als we ervan overtuigd zijn dat God rechtvaardig en goed is, en dat Hij en zijn zaak onze totale en radicale toewijding waard zijn. Je verheugen te midden van strijdperken komt dus voort uit het besef (1) dat God echt is en dat Hij goed is; (2) dat Hij ons heeft geschapen, dat we van Hem zijn, dat Hij van ons houdt en dat wij van Hem houden; (3) dat de grote strijd echt is, dat deze Satans aanval op God en op ons is en dat God aan onze kant staat en dat wij aan zijn kant zijn; (4) dat God ons verlost uit de macht van de zonde en van Satan en dat wij en God, in Christus, de overwinning behalen en zullen overwinnen; en (5) dat Gods zaak oftewel opdracht om aan de hele wereld redding te brengen, al het lijden waard is dat wij moeten ondergaan, zo nodig zelfs tot de dood.

Deel II: In het leven toepassen

1. Lees Habakuk 3:16, 17 en denk na over hoe u zich kunt verheugen te midden van uw eigen lijden. Hoe kunt u God prijzen in momenten van beproeving?
2. Muziek is een krachtige stimulering voor zulke menselijke activiteiten als werken, lichaams oefeningen doen en vechten. Strijdkrachten in de hele wereld hebben bijvoorbeeld hun eigen muziek die het moraal van hun soldaten verhoogt. Neem de muziek onder de loep, die uw geestelijk leven motiveert. Hoeveel vreugde en vrede ervaart u van uw leven van lof aan en zingen voor God?
3. Zet uzelf ertoe om oude en nieuwe liederen uit het hoofd te leren, om deze uit het geheugen en met begrip te kunnen zingen. Als u in een moeilijke situatie zit, zing dan een lied. Hoe helpt deze ervaring u te overwinnen en/of heeft u hier steun aan?

Les 10 Zachtmoedig in het strijdperk

27 augustus-2 september

Kerntekst: Matteüs 5:5

Focus van de studie: Exodus 32:1–14, Psalm 62:2–9, Ezechiël 24:15–27, Matteüs 5:43–48, 1 Petrus 2:18–25.

Deel I: Commentaar

Is zachtmoedigheid slavenmoraliteit?

Een van de sterkste aanvallen op het christendom en zijn idee van nederigheid en zachtmoedigheid in de moderne periode kwam van de Duitse existentialistische filosoof Friedrich Nietzsche (1844-1900). Het lijden was een integraal deel van Nietzsche's leven, maar ook een wezenlijk interessegebied in zijn filosofie. Op zeer jonge leeftijd verloor hij zijn vader en veel andere leden van zijn familie. In zijn leven worstelde Nietzsche steeds met slopende gezondheidskwesties en raakte uiteindelijk tijdens de laatste elf jaar van zijn leven geïsoleerd door een geestelijke ziekte. Toen hij klassieke talen en filosofie studeerde, raakte Nietzsche vooral in oude Griekse cultuur en filosofie geïnteresseerd. Vanuit deze lens concludeerde hij dat Europa haar oude levenskracht had verloren. De boosdoener? Geen andere dan het christendom! Nietzsche dacht dat het christendom Europa van haar klassieke Griekse en Romeinse cultuur van heldenmoed, macht en adeldom beroofde. Het Westen, sterker nog: de mensheid als geheel, moest volgens Nietzsche die klassieke zienswijze redden, als zij wilde overleven en gedijen.

Volgens Nietzsche zijn er twee types moraliteit: de moraliteit van de masters, van de edelen, van de wilskrachtige man en de moraliteit van de slaven of van de zwakken. Meestermoraliteit bepaalt haar eigen waarden, beslist over haar eigen gedragslijnen en evalueert ze door het prisma van hun gevolgen, zoals nuttig (goed) of schadelijk (slecht). Autonomie, macht, overvloed/rijkdom, adeldom/edelmoedigheid, optimisme, uitbundigheid/overdaad en moed worden dus als goed beschouwd, terwijl zwakheid en zachtmoedigheid als slecht worden beschouwd. Daarentegen brengt slavenmoraliteit geen waarden of acties voort, maar reageert enkel op en verzet zich tegen de waarden of acties die door de meestermoraliteit zijn bepaald. Terwijl meestermoraliteit zich focust op actie, is slavenmoraliteit reactionair/behoudend (oftewel, zoals Nietzsche zou zeggen, ressentiment (wrok); terwijl meestermoraliteit onderdrukkend is, is slavenmoraliteit ontwrichtend/ondermijnend en manipulatief; terwijl meestermoraliteit meer individualistisch is, is slavenmoraliteit meer communautair (gemeenschappelijk).

Omdat de zwakken dus niet in staat zijn de machtigen omver te werpen door pure kracht, nemen zij hun toevlucht tot het herinterpreteren en het kleineren van het waardesysteem van de meesters. In plaats van het genieten van de moraliteit van de sterke man, projecteren de zwakken hun situatie van vernedering in het absolute, waarbij ze hun waarden universaliseren.

Volgens Nietzsche is het christendom een religie van de zwakken, van slavenmoraliteit. Met zijn eigen woorden: 'het christendom heeft de kant gekozen van alles wat zwak, minderwaardig/laag, mislukt is; het heeft een ideaal gemaakt van alles

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

wat in tegenspraak is met de instincten tot behoud van een sterk leven; het heeft het gezonde verstand van zelfs de meest geestelijke karakters verknoeid, door mensen te leren om de hoogste geestelijke waarden als zondig te zien, als misleidend, als beproevingen/verzoeken. Het armzaligste voorbeeld—het bederf van Pascal, die geloofde dat zijn gezonde verstand door de erfzonde werd verknoeid, terwijl het enige dat dit verknoeid, het christendom zelf was!"—Friedrich Nietzsche, *The Anti-Christ, Ecce Homo, Twilight of the Idols and Other Writings*, ed. Aaron Ridley en Judith Norman (Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2005), p. 5.

Voor Nietzsche is het christendom een andere reactie van de armen en zwakken, bedoeld om de machtigen door manipulatie omver te werpen en te controleren. Christenen hebben zich neergelegd bij hun lot van slavernij en hebben niet de wil om meester van hun eigen bestemming te worden. Om deze reden keuren zij hypocriet af als zondig wat de machtige mensen hebben en verheffen als deugd wat christenen niet kunnen krijgen, waarbij ze alle mensen hun nieuwe moraliteit opleggen. Omdat christenen de rijken en de machtigen dus niet op een andere wijze konden bedwingen, bedachten zij een manier om de sterken met hun moraliteit te controleren. In deze christelijke moraliteit zouden christenen bijvoorbeeld hun onvermijdelijke zwakheid en onderdanigheid aan andere mensen omzetten in de deugd van gehoorzaamheid. En het onvermogen van de christenen om wraak te nemen, zou christenen aanzetten om de deugd van vergeving te bedenken. Evenzo zouden zij andere deugden uitdenken, zoals vroomheid, love, wederkerigheid en gelijkheid. Ongeacht hoe nobel deze deugden voor velen kunnen lijken, voor Nietzsche was christelijke moraliteit onaanvaardbaar, irrationeel en weerzinwekkend, omdat hij van mening was dat christenen deze deugden gebruikten om de moraliteit van de sterke en edele man van deze wereld om te draaien, om hem tot slaaf te maken en zelfs te onderdrukken. Voor Nietzsche houdt christelijke moraliteit mensen onder controle, houdt ze in onbekendheid en maakt ze gewoon, niet bijzonder.

Kennelijk is Nietzsche's kritiek op christelijke moraliteit en haar fundamentele idee van zachtmoedigheid een bedroevend verkeerd begrip van het christendom. De christelijke deugd van zachtmoedigheid komt niet voort uit zwakheid, maar uit Gods macht, rechtvaardigheid en liefde. Toen Jezus naar het Joodse hof werd genomen en een beambte Hem een klap gaf, vroeg Jezus om een antwoord voor die onrechtvaardige daad (Johannes 18:23). De evangelieën maken duidelijk dat Jezus aan het kruis is gestorven, niet omdat er geen manier was waarop Hij kon ontsnappen (Matteüs 26:53), maar omdat Hij vrijwillig en liefdevol zijn leven voor onze redding gaf (Johannes 10:17, 18; Johannes 18:4-11; Johannes 19:11; Filippenzen 2:6-9). Christelijke zachtmoedigheid is niet het resultaat van angst, maar van liefde.

Paulus leert christenen te leven 'in alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld, door elkaar in liefde te verdragen' (Efeziërs 4:2, HSV). Paulus legt uit dat we ons in ons lijden verheugen en weten dat 'Gods liefde in ons hart is uitgegoten' (Romeinen 5:3, 4). Paulus maakt verder duidelijk dat God zijn liefde voor ons heeft zichtbaar gemaakt, toen wij zwak en opstandig waren (Romeinen 5:6-8). Johannes bevestigt deze Bijbelse waarheid als hij verklaart: 'Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft.' (1 Johannes 4:17-21, HSV).

Door mensen als zwak te beschrijven kleineert Paulus de mensen niet, maar beschrijft hij eerder de werkelijkheid van de menselijke toestand (zie ook Romeinen 3:26, Romeinen 7). De Bijbel beschouwt menselijke zwakheid niet als klassenstrijd, maar schildert eerder alle mensen als zwak tegenover zonde en dood. Ook kleineert het Bijbelse christendom niet onterecht de mensheid om hen te misleiden tot het mensen doen uitroepen tot God om genade. In plaats hiervan beschrijft de Bijbel realistisch de zondige toestand van menselijke wezens en schildert een God die zichzelf vrijwillig en liefdevol vernedert om een arrogante, opstandige mensheid te redden (Johannes 1:11, 12; Johannes 3:16).

Zoals iemand heeft gezegd: er is kracht voor nodig om zachtmoedig te zijn! En er is goddelijke macht voor nodig om zondige, arrogante, opstandig mensen lief te hebben! Een van de meest gedenkwaardige voorbeelden van Jezus' zachtmoedigheid was misschien zijn gebed aan het kruis voor de mensen die Hem hadden gekruisigd en Hem nu bespotten: 'Vader, vergeef *het* hun, want zij weten niet wat zij doen.' (Lucas 23:34, HSV; zie ook Matteüs 12:15-20, Handelingen 8:32, 1 Petrus 2:21-23). Zachtmoedigheid is deel van de vrucht van de Geest; het is het in staat stellen van ons door Gods om de strijdperken van deze wereld te overwinnen.

Mozes' zachtmoedigheid en Gods toorn

Hoe zou Mozes, de dienstknecht van God, de zachtmoedigste persoon die ooit de aarde heeft bewandeld genoemd kunnen worden, terwijl tegelijkertijd de Bijbel God schildert als met toorn vervuld? We moeten begrijpen dat Gods toorn niet het tegenovergestelde van zachtmoedigheid is. De goddelijke toorn is Gods reactie op en zijn afkeur van de zonde. Maar God heeft de zondaar echt lief. Als God arrogant was, zou Hij niet ongeveer 1.600 jaar hebben gewacht totdat de mensen vóór de zondvloed naar Hem terug zouden keren. Noch zou Hij meer dan 400 jaar hebben gewacht totdat de Kanaänieten de beker van hun ongerechtigheden hadden gevuld. Noch zou Hij zo'n 1.500 jaar hebben gewacht totdat de Israëlieten Hem trouw zouden zijn. Evenzo zou God niet zo'n 2.000 jaar hebben gewacht totdat de christenen hun vervuld zouden hebben. Een arrogante God zou elk van deze entiteiten onmiddellijk hebben uitgeroeid. Maar God richt zich tot elk van hen in liefde en hoop, waarbij Hij hen oproept tot een relatie met Hem terug te keren.

Deel II: In het leven toepassen

1. Onze God is een volmaakte communicator. Hij vertelt people open(hartig) en uitgebreid waar Hij van houdt en wat Hij niet graag wil. God laat ons dus zonder enige twijfel met betrekking tot zijn gevoelens over de zonde: Hij verwerpt deze. Tegelijkertijd vernedert God de zondaar niet, met het doel om hem of haar te onderwerpen. In plaats hiervan spreekt God over de situatie die de zonde heeft voortgebracht; tegelijkertijd voorziet Hij in oplossingen. Ja, zijn reactie tegen de zonde is ondubbelzinnig, maar dat is zijn uitnodiging ook aan zondaars om zich met Hem te verzoenen. Denk na over hoe u zachtmoedig kunt zijn en toch de zonde afkeurt in uw leven en in het leven van uw familie en leden van uw gemeenschap.

2. Denk na over het idee dat ons leven een toneel voor de andere werelden is om te kijken en te leren. Deel met de sabbatschoolgroep uw gevoelens als u over dit idee nadenkt. Op wat voor manier verandert uw leven als u zich van dit grotere plaatje bewust bent?

Les 11 Wachten terwijl je in het strijdperk staat

3-9 september

Kerntekst: Galaten 5:22

Focus van de studie: 2 Samuel 26; Psalm 37:1–11; Romeinen 5:3–5; Romeinen 15:4, 5.

Deel I: Commentaar

Het geduld van God

Een Bijbelse uitdrukking die Gods geduld beschrijft, is 'geduldig/lankmoedig' (Nehemia 9:16, 17; zie ook Exodus 34:6; Numeri 14:18; Psalm 103:8; Jona 4:2; Nahum 1:3). Merk op dat de meeste van deze teksten de uitdrukking 'geduldig/lankmoedig' in de context van andere beschrijvingen van God plaatst, zoals God is 'rijk aan goedertierenheid (groot is zijn trouw)', 'barmhartig en genadig', 'liefdevol'. Daarbij laat de Bijbel zien dat God mensen 'verdraagt' (Genesis 18:17-33; Numeri 14:27; Deuteronomium 8:2; Nehemia 9:30, 31; Psalm 78:38; Jesaja 42:14; Ezechiël 20:17; Handelingen 13:18; 1 Petrus 3:20). Tegelijkertijd wordt benadrukt dat God 'trouw en waarachtig' (HSV: 'rijk aan goedertierenheid en trouw') is (Exodus 34:6) en Degene is die 'wonderen' verricht (Nehemia 9:17). Tegelijkertijd houdt Hij *'de schuldige zeker niet voor onschuldig'* (Numeri 14:18, HSV; zie ook Nahum 1:3, 1 Petrus 3:20).

Gods geduld moet dus duidelijk niet worden verward met onverschilligheid, zwakheid, of besluiteloosheid. Evenmin is Gods geduld een façade om het beste moment voor wraak/verging te beramen. In plaats hiervan is God geduldig, omdat liefde voor ons bij Hem overvloedig aanwezig is en Hij zoveel mogelijk wil redden. Paulus stelt ons de retorische vraag: 'Of veracht u de rijkdom van Zijn goedertierenheid, verdraagzaamheid en geduld, zonder te weten dat de goedertierenheid van God u tot bekering leidt?' (Romeinen 2:4, HSV; zie ook Romeinen 9:22-24). Petrus verklaart ook dat 'het geduld van onze Heer uw redding is' (2 Petrus 3:15), want 'De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.' (zie in de bredere context van 2 Petrus 3:9, HSV).

Ons geduld

De Bijbelse uitleg van Gods geduld zal alle christenen en vooral ons als Zevende-dags Adventisten, helpen om de vertraging van de Wederkomst van Jezus te begrijpen. Daarbij zal deze ons helpen om ons eigen geduld te evalueren en te laten groeien. Een korte, geen volledige Bijbelstudie over geduld brengt verschillende punten voort: 1. de Bijbel leert dat geduld een integraal deel van het leven van de christen is en van God komt. God kleedt ons met geduld, samen met barmhartigheid, nederigheid en zachtmoedigheid, omdat 'Christus alles en in allen is' (vgl. Kolossenzen 3:11, HSV) en omdat God ons heeft 'uitgekozen/uitverkoren' (zie Kolossenzen 3:12). Jezus laat zijn geduld in ons werken (1 Timoteüs 1:16). We zijn geduldig, vanwege de 'roeping' die God ons heeft aangereikt (Efeziërs 4:1, 2; 2 Timoteüs 4:2). Christelijk geduld is deel van de vrucht door de heilige

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, In het strijdperk met Christus, door Gavin Anthony

Geest wordt voortgebracht (Galaten 5:22). Deze komt in een pakket met andere christelijke deugden, zoals liefde, hoop en zachtmoedigheid (Galaten 5:22; Kolossenzen 3:12; Efeziërs 4:1, 2; 2 Timoteüs 4:2). De liefde is geduldig (1 Korintiërs 13:4) en onze hoop stelt ons in staat met volharding te verwachten (Romeinen 8:25). We worden door geduld met blijdschap versterkt (Kolossenzen 1:11) en geduld brengt karakter voort (Romeinen 5:3, 4; Jakobus 1:3, 4).

2. Geduld is een sleutelkenmerk van het overblijfsel van God in de eindtijd: 'Hier *zien we* de volharding van de heiligen. Hier *komen openbaar* die de geboden van God en het geloof in Jezus in acht nemen.' (Openbaring 14:12, HSV; zie ook Openbaring 13:10). Het overblijfsel begrijpt dat zij geduldig moeten zijn tot de komst van de Heer op dezelfde manier als een boer geduldig is totdat de oogst gereed is (Jakobus 5:7, 8; zie ook Lucas 8:15, Hebreëen 6:12, Hebreëen 10:36, Openbaring 14:14-20). We putten moed uit Gods bevel aan Habakuk dat, ook al lijken sommige eindtijdprophetieën soms verre van hun definitieve vervulling te zijn, we in ons wachten moeten volharden: '. . . het visioen wacht nog op de vastgestelde tijd, aan het einde zal Hij het werkelijkheid maken. (Letterlijk: wegblazen.) Hij liegt niet. Als Hij uitblijft, verwacht Hem, want Hij komt zeker, Hij zal niet wegblijven. (Of: Als het uitblijft, verwacht het, want het komt zeker, het zal niet uitblijven.' (Habakuk 2:3, HSV). God roept ons op: 'Staak de strijd, en erken dat Ik God ben' (Psalm 46:11). David dringt erop aan dat een gelovige moet leren: 'Wacht op De HEERE, wees sterk en Hij zal uw hart sterk maken; ja, wacht op de HEERE.' (Psalm 27:14, HSV).

3. Ondertussen moedigt een hele menigte (Letterlijk: volk.) van getuigen ons onderweg geduldig aan: 'Welnu dan, laten ook wij, nu wij door zo'n menigte van getuigen omringd worden, afleggen alle last en de zonde, die ons *zo* gemakkelijk verstrikt. En laten wij met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt, terwijl wij het oog gericht houden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof. Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God.' (Hebreëen 12:1, 2, HSV). Onder de grote voorbeelden van geduld zijn Abraham (Hebreëen 6:15), evenals de profeten en Job, die bewijzen 'dat de Heere vol ontferming is en barmhartig.' (Jakobus 5:11, HSV). Jeremia besloot op de Heer te wachten, hoe dan ook: 'Ik besef: mijn enig bezit is de HEER, al mijn hoop is op Hem gevestigd.' (Klaagliederen 3:24), *omdat*: 'Goed is de HEERE voor wie Hem verwacht, teth voor de ziel die Hem zoekt.' (Klaagliederen 3:25, HSV).

Paulus legt uit dat de voorbeelden die we in de Schriften vinden, zijn aangewezen om ons te helpen om ons uithoudingsvermogen te ontwikkelen en ons hoop te geven (Romeinen 15:4, 5). Talrijke andere mannen en vrouwen van geloof, zowel tijdens als na nieuwtestamentische tijden, verdroegen geduldig verdrukking en droegen moedig Gods naam en zaak: 'En u hebt *moeilijkheden* verdragen, en volharding getoond. Om Mijn Naam hebt u zich ingespannen en u bent niet moe geworden.' (Openbaring 2:3, HSV; zie ook Romeinen 12:12, 2 Timoteüs 2:24, 2 Tessalonicenzen 1:4, Openbaring 1:9, Openbaring 2:19, Openbaring 3:10). Natuurlijk is Jezus ons grootste voorbeeld van geduld en zachtmoedigheid in het lijden: '. . . ook Christus voor ons geleden heeft; Hij laat ons *zo* een voorbeeld na, opdat u Zijn voetsporen zou navolgen; Hij, Die geen zonde gedaan heeft en in Wiens mond geen bedrog gevonden is; Die, toen Hij uitgescholden

werd, niet terugschold, en toen Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt' (1 Petrus 2:21-23, HSV).

4. Ja, er zijn praktische aspecten van geduld voor dit leven: het tegenovergestelde hiervan, ongeduld, ruïneert ons huidige leven en maakt dwazen van ons (Spreuken 14:29; Spreuken 15:18; Spreuken 16:32; Spreuken 25:15; Prediker 7:8, 9). Maar geduld is die deugd die God ons in het strijdperk van verdrukking geeft en die ons helpt overwinnen en het eeuwige leven veilig te stellen. In zijn onderwijs over verdrukking in de wereld instrueert Jezus ons: 'Door uw volharding zult u uw leven (Letterlijk: uw zielen.) verkrijgen.' (Lucas 21:19, HSV). De apostel Paulus verklaart dat God het eeuwige leven zal geven aan 'hun die met volharding het goede doen en heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken' (Romeinen 2:7, HSV). Door middel van de profeet Jesaja belooft God ons: '. . . maar wie de HEERE verwachten, zullen *hun* kracht vernieuwen, zij zullen *hun* vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden.' (Jesaja 40:31, HSV; zie ook Psalm 37:7-9, Psalm 40:2).

Geduld is vertrouwend

Ian lag in het ziekenhuis met kanker. Het was een strenge winter, met extreem lage temperaturen. Op een morgen, toen de verpleegster zijn kamer binnenkwam om bij hem te gaan kijken, Ian told the verpleegster dat zijn vrouw, Anastasia, die dag bij hem op bezoek zou komen. De verpleegster antwoordde: 'Dat denk ik niet, het is buiten min 30 graden!' De man gaf als weerwoord: 'Ik ken mijn vrouw en ik vertrouw op haar. Ze is speciaal! Als ze iets belooft, zal ze die belofte nakomen, hoe dan ook!' Een uur later liep Anastasia Ians ziekenhuiskamer binnen. Later die dag zei de verpleegster tegen Ian: 'Ik twijfelde er serieus aan of uw vrouw zou komen. Maar nu weet ik dat ze inderdaad speciaal is!' Ons wachten wordt bepaald door onze kennis van en vertrouwen in de persoon op wie we wachten. Als we God kennen en op Hem, zal ons wachten ons niet tot wanhoop brengen, maar in plaats hiervan tot een geduldig en actief wachten.

Deel II: In het leven toepassen

1. Ons geduld openbaar zich—en inderdaad hebben wij dit ernstig nodig—in verschillende aspecten van het leven: familie, zaken, gezondheid, geloofsbeleving, etc. Ons oprechte geduld zal echter altijd geworteld zijn in de vrucht van de Geest. Schrijf een evaluatie op van uw geduld in verschillende aspecten van uw leven. Wat heeft u ontdekt? Op welke gebieden van uw leven kan het worden verbeterd? Hoe kunt u daarvoor zorgen, met Gods hulp?
2. Ongeduld wordt beschouwd als een kenmerk van onvolwassenheid. Kinderen vinden wachten over het algemeen moeilijk; volwassenen mensen kunnen gemakkelijker wachten. De volwassenen zijn door ervaring en door vertrouwen in staat gesteld om geduldig te wachten. Evalueer uw geestelijke volwassenheid. Op wat voor manier bent u van plan om in uw geduld te groeien?

Les 12 Sterven als een zaadje

10-16 september

Kerntekst: Johannes 12:24**Focus van de studie:** 2 Samuel 2:12–3:18; 2 Samuel 13:1–14; Zacharia 4; Romeinen 12:1, 2; Filippenzen 2:5–9.**Deel I: Commentaar****De boom van de kennis van goed en kwaad (Genesis 2:9, 17)**

Nogal een naam voor een boom! Maar God duidde de boom met deze naam aan in de tuin van Eden, toen Hij onze ouders instrueerde over het behoud van hun leven: 'Van alle bomen van de hof mag u vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag (andere vertalingen: 'zult') u niet eten, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven.' (Genesis 2:16, 17, HSV).

Voor onze huidige discussie zijn twee punten belangrijk. Ten eerste: de Bijbeltekst zinspeelt niet op giftige of geestverruimende substanties die de fruit van de verboden boom zou bevatten. Integendeel: God schiep alle dingen 'goed' en 'zeer goed'; Hij schiep niets incompleet, onvolmaakt, kwaardardig of slecht (Genesis 1:21, 31; zie ook Genesis 2:1-3). De zonde en het kwaad waren in Gods volmaakte Schepping niet aanwezig, maar zijn, liever gezegd, door Adams daad 'in de wereld gekomen' (vgl. Romeinen 5:12). Daarbij dringt de slang er, tijdens de verleiding, op aan dat als Eva van de verboden boom eet, haar 'ogen geopend zullen worden' en dat zij 'als God zal zijn, goed en kwaad kennend'. (vgl. Gen 3:4, 5, HSV). Eva 'zag [toen] dat die boom goed was om ervan te eten en dat hij een lust was voor het oog, ja, een boom die begerenswaardig was om er verstandig door te worden' en zij at en bediende ook haar man (vgl. Genesis 3:6, HSV). Het gevolg van de consumptie van de verboden fruit was: '... werden de ogen van beiden geopend en zij merkten dat zij naakt waren.' (Genesis 3:7, HSV). Ook wordt de boom niet 'de boom van kennis' van God of van kennis in het algemeen genoemd, maar 'de boom van de kennis van goed en kwaad,' wat haar met moraliteit in verband brengt.

De naam van de boom en het verhaal in Genesis 2 en 3 geven dus te kennen dat wat veranderde, Adam en Eva's perspectief, hun zienswijze, hun houding en hun relatie tot God was. Hun keuze was een kwestie van morele ongehoorzaamheid of rebellie tegen God. De uitdrukking 'goed en kwaad kennen' in de Bijbel verwijst naar morele volwassenheid, als iemand volwassen en autonoom wordt, oftewel moreel kan oordelen (zie Deuteronomium 1:39, 2 Samuel 14:17, 1 Koningen 3:9, Jesaja 7:16, Hebreëen 5:14). De kwestie rondom de boom van de kennis van goed en kwaad was wie de rechter was en wie de bron en maatstaf van moraliteit was. Door het eten van de vrucht van de boom te verbieden, vestigde God zichzelf als de uiteindelijke bron van moraliteit op aarde, op dezelfde manier als Hij dit in het universum was. Door van de boom te eten, besloten Eva en Adam dat zij de bron van moraliteit waren. Het is één ding dat iemand moraliteit uitoeft en onderscheid maakt tussen goed en kwaad door het prisma van Gods openbaring (Deuteronomium 30:14-16, 2 Samuel 14:17, 1 Koningen 3:9, Hebreëen 5:14).

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

Maar het is iets anders om jezelf als de bron en maatstaf van moraliteit tegenover Gods openbaring en gebod op te stellen; dit doen komt erop neer dat je jezelf tot God uitroept, dat je rebelleert tegen God en dat je zijn troon omver wil werpen.

Dit is precies wat de slang suggereerde (Genesis 3:4, 5) *en* dit is precies wat Satan in de hemel had gedaan en waarmee hij op aarde verdergaat (Jesaja 14:13, 14; Ezechiël 28:2, 12-17). De slang suggereerde dus aan Eva dat door de verboden vruchten (andere vertalingen: 'vrucht'), 'uw ogen geopend zullen worden en *dat* u als God zult zijn, goed en kwaad kennend.' (Genesis 3:5, HSV). 'Als God' zijn betekent niet dat je van nature goddelijk wordt, maar dat je de bron van je eigen moraliteit bent en definieert wat goed en kwaad is. Deze onafhankelijkheid is zelfgenoegzaamheid en autonomie van God, een daad van opruiing, die bestaat uit het vervangen van God door onszelf of iemand of iets anders, oftewel deze in de plaats van God stellen .

Ten tweede, en derhalve: eten van de boom van de kennis van goed en kwaad, rebelleren tegen God en en proberen om op zijn troon te gaan zitten, leidt tot de dood. Daarom waarschuwde God Adam en Eva onmiddellijk dat eten van de verboden boom tot de dood leidt (Genesis 2:17). God is de enige bron van het leven (Genesis 2:7; Deuteronomium 30:20; Johannes 1:1-4; Johannes 4:13, 14; Johannes 6:32-35; Johannes 11:25-27; Johannes 15:1-5; Romeinen 6:23; Kolossenzen 1:16, 17). Op de troon van God gaan zitten is voor een mens/schepsel gelijk aan het zichzelf of haarzelf weghalen van de enige bron van het leven, wat hetzelfde is als jezelf aan de dood overgeven.

Maar zo'n dood is geen gewone dood. Het is een willige scheiding van God, een beslissing om niet volgens Gods bestuur te leven (1 Johannes 3:4; Jesaja 14:9, 10, 16; Ezechiël 28:2, 9, 16, 17). Deze scheiding is de essentie van de zonde en van de dood. We weten niet wat Adam en Eva hebben gedacht toen zij het woord 'dood' hoorden, maar zij hebben ongetwijfeld aan iets akeligs gedacht. Maar wij weten, na 6.000 jaar, maar al te goed dat de dood een tragedie is.

De dood als de oplossing voor . . . de dood

Is er een oplossing voor de dood? Ja! En we weten dit vanuit de essentie van het evangelie: 'Het loon van de zonde is de dood, maar de genade die God schenkt is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer.' (Romeinen 6:23). Hoe ontvangen we echter dit geschenk van het eeuwige leven? Paradoxaal genoeg komt het geschenk van het eeuwige leven met . . . de dood! Er wordt hier op twee types dood geduid. Ten eerste: Jezus Christus is in onze plaats en voor ons gestorven; Hij heeft onze dood op zich genomen en ons de hoop op het eeuwige leven gegeven (Johannes 3:16, Romeinen 3:25, Romeinen 5:8, 2 Korintiërs 5:21, 1 Petrus 1:18-20). Ten tweede: er wordt ook op onze eigen dood geduid. Maar deze dood is geen straf voor de zonde; Jezus is die dood in onze plaats gestorven. In plaats hiervan is onze dood met betrekking tot de zonde zelf. Deze dood (voor de zonde) is vereist als we het eeuwige leven en Gods koninkrijk willen genieten. De zonde is een overheersende macht die ons afgezonderd van God houdt (Romeinen 7:18-20, 23, 24). Om uit haar macht te worden gered, moeten we sterven voor de zonde en levend voor Jezus en voor de heilige Geest zijn (Romeinen 7:4-6)! Deze dood wordt gesymboliseerd door de doop (Romeinen 6:1-4). Paulus toont de mooiste uitbeelding van dit proces: 'Want als wij met Hem één plant zijn geworden,

gelijkgemaakt *aan Hem* in Zijn dood (Letterlijk: in de gelijkmaking van Zijn dood.), dan zullen wij ook *aan Hem gelijk zijn* in Zijn opstanding. Dit weten wij *toch*, dat onze oude mens *met Hem* gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen. Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde. Als wij nu met Christus gestorven zijn, geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven. Wij weten toch dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft. De dood heerst niet meer over Hem. Want wat Zijn sterven betreft, is Hij eens en voor altijd voor de zonde gestorven, en wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God.' (Romeinen 6:5-11, HSV).

Met 'dood voor de zonde' bedoelt de Bijbel precies wat zij zegt. Zij zegt niet dat we het eeuwige leven bereiken door letterlijk te sterven. We betalen niet voor onze zonden—en kunnen dit niet—met onze eigen dood. Er is geen heilbrengende verdienste in onze dood. De enige letterlijke dood die voor onze redding meetelt, is de dood van Jezus Christus aan het kruis. De Bijbel gebruikt 'dood voor de zonde' evenmin om een onverschilligheid voor de wereld over te brengen, zoals bijvoorbeeld in het boeddhisme. God schiep de wereld volmaakt voor ons genot en opdat wij ervoor zouden zorgen (Genesis 1:26-28, Genesis 2:15). Dood voor de zonde betekent dus het aanvaarden van de Heerschappij van God en het werk van de heilige Geest in ons leven en het afwijzen van de beheersing door de zonde (Romeinen 8:1-11). We beleven plezier aan het gehoorzamen van God en het dienen van Hem. We worden veranderd naar het beeld en de gezindheid van Christus, die niet overwoog om zich aan macht vast te houden, maar zich vernederde en naar de aarde kwam, en onze status en onze plaats innam om ons te redden (Filippenzen 2:2-8).

Deel II: In het leven toepassen

1. Het is waar dat we, wat we noemen, fundamentele rechten hebben. Maar we leven in een zeer gecompliceerde wereld van zonde, een wereld die, vaker wel dan niet, de neiging heeft om onze rechten te negeren of deze met voeten te treden. Lees Filippenzen 2:1-9 opnieuw. De incarnatie van de Zoon was het strijdperk der strijdperken! Hoe helpt Jezus' voorbeeld u door de verschillende strijdperken te gaan, die door de zonde zijn veroorzaakt, zelfs al betekent dit dat u uw fundamentele rechten verliest? Wat is voor u in deze passage het cruciale element dat uw perspectief verandert op het overwinnen van de beproevingen in uw leven?
2. Het verhaal van Samuel gaat over meer dan eenvoudig het luisteren als een auditieve daad van het registreren van iemands woorden aan ons; het gaat over gehoorzamen aan wat we horen. De naam van de profeet betekende zelf 'gehoord door God' (zie 1 Samuel 1:20). God luisterde en was Hanna genadig (1 Samuel 1:17, 19, 20, 27). Samuel luisterde en gehoorzaamde God. Omdat hij beseft dat Samuel Gods stem eerst niet herkent, leert Eli Samuel hoe hij zich tot God moet verhouden: 'Spreek, HEERE, want Uw dienaar luistert.' (2 Samuel 3:9, HSV). In feite gaat de rest van het boek Samuel—sterker nog, de hele Bijbel—over horen/luisteren en gehoorzamen, of het gebrek aan gehoorzaamheid: op een bepaald moment stopten de mensen met het luisteren

naar God en zo stopte God met het luisteren naar hen. Een groot probleem in ons leven is dat we naar elkaar luisteren, we naar God luisteren (door middel van zijn openbaring), maar dat we zijn woorden niet ter harte nemen en ze gehoorzamen. Hoe kunt u beter luisteren naar uw familieleden luisteren en ze horen? Hoe kunt u God beter horen en gehoorzamen? Denk na over drie manieren om de manier te verbeteren waarop u naar andere mensen en God luistert en zich tot hen verhoudt.

Les 13 Christus in het strijdperk

17-23 september

Kerntekst: Matteüs 27:46

Focus van de studie: Matteüs 2:1–18; Matteüs 27:51, 52; Lucas 2:7, 22–24; Lucas 22:41–44; Johannes 8:58, 59; Romeinen 6:23; Titus 1:2.

Deel I: Commentaar

De beginperiode van Jezus' dienstwerk

Ja, vanaf de eerste uren van zijn leven ervaarde Jezus menselijke tragedie en lijden, en was hierdoor omringd: verwerping, afwijzing, armoede en nederigheid (geboren in een voederbak/kribbe), fysiek lijden (besnijdenis), bloedvergieten, vervolging en vlucht. In zijn kindertijd ging Jezus door met het ervaren van menselijk lijden. Jezus' doop aan het begin van zijn dienstwerk wees echter op zijn intrede in het strijdperk waarvoor Hij was gekomen, in het type dienstwerk dat Hij was komen aanbieden. Waarom werd Hij gedoopt als Hij geen zonde had?

Natuurlijk werd Hij gedoopt om ons een voorbeeld te stellen. Ellen G. White merkt op: 'Jezus ontving de doop niet als een belijdenis van schuld voor Hemzelf. Hij vereenzelvigde Zich met zondaren, nam de stappen die ook wij moeten nemen en deed het werk dat ook wij moeten doen. Zijn leven van lijden en geduldig dragen ná Zijn doop was ook een voorbeeld voor ons.'—Ellen G. White, *De Wens der Eeuwen*. Maar er is meer met Christus' doop dan dat deze een voorbeeld is.

De apostel Paulus legt de betekenis van de doop uit in termen van dood en opstanding: 'Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot (tot - Aldus SV; of: door.) de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.' (Romeinen 6:3, 4, HSV).

Elders legt Paulus uit: 'Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft [God] voor ons *tot* zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (vgl. 2 Korintiërs 5:21, HSV). Jezus kwam in de wereld om onze zonden op zich te nemen en in onze plaats te sterven, zodat wij, in plaats daarvan, zijn gerechtigheid op ons zouden kunnen nemen. Ellen G. White schrijft: 'Nadat Jezus uit het water was opgeklommen, boog Hij Zich in gebed op de oever van de rivier. Een nieuwe, belangrijke periode van Zijn leven lag voor Hem. Hij trad nu op een breder terrein de strijd van Zijn leven tegemoet. Hoewel Hij de Vrededorst was, moest Zijn komst Zijn als het trekken van een zwaard. . . . Niemand op aarde had Hem begrepen, en gedurende Zijn dienstwerk moest Hij nog steeds alleen door het leven gaan. . . . Als één met ons, moest Hij de last dragen van onze schuld en smart. De Zondeloze moest de schaamte van de zonde gevoelen. . . . Alleen moest Hij het pad betreden; alleen moest Hij de last dragen. Op de schouders van Hem Die Zijn heerlijkheid had afgelegd en de zwakheid des mensen had aangenomen, moest de verlossing van de wereld rusten.'—

Ellen G. White, *De Wens der Eeuwen*.

Werkwijzer 3e kwartaal 2022, *In het strijdperk met Christus*, door Gavin Anthony

Deze omruiling zou figuurlijk kunnen worden gezien in de doop. Toen Jezus werd gedoopt, werd Hij niet voor zijn eigen redding gedoopt: in plaats daarvan kondigde Hij aan dat Hij was gekomen om onze zonden op zich te nemen en in onze plaats te sterven. Als we worden gedoopt, sterven we, samen met Jezus, aan onze eigen zonden, ontvangen zijn gerechtigheid en klimmen dan uit de doopwateren op in een nieuw leven!

Jezus in Getsemane

In *The Cross of Christ* probeert John R. W. Stott (1921-2011), de bekende Anglicaanse theoloog en evangelist, Jezus' strijdperk in Getsemane te begrijpen door Jezus te vergelijken met Socrates, die de dood onder ogen zag. Socrates (470-399 B.C.), een van de grondleggers van Westerse filosofie en wereldbeeld, was over de zeventig toen een Atheens gerechtshof hem ter dood veroordeelde voor het bederven van de jeugd en voor niet-vroomheid (het verwerpen van de goden van de stad). Socrates moest sterven door een beker giftige scheerling te drinken. Hoewel Socrates aan de beproeving en veroordeling kon ontkomen, koos hij ervoor in de stad te blijven en zijn dood tegemoet te zien. Op de plaats van de terechtstelling was Socrates omringd door zijn ondersteunende volgelingen die om hun leraar riepen. Toen hem de beker met het vergif werd overhandigd, nam de vader van het westerse denken deze met alle blijmoedigheid en vertrouwen en dronk deze moedig tot de bodem leeg (voor Plato's verslag van dit verhaal, zie Plato: *Phaedo*, in *Euthyphro, Apology, Crito, Phaedo, Phaedrus*, vertaald door Harold North Fowler (Loeb Classical Library [London: Harvard University Press, 2005], pp. 393-403).

Daarentegen bracht Jezus Christus zijn laatste uren door in de tuin van Getsemane. Toen Hij zijn discipelen vroeg om bij Hem 'te blijven en te waken', omdat zijn ziel 'zeer bedroefd, tot de dood toe' was (vgl. Marcus 14:34, HSV), vielen ze in slaap. In feite verkocht een van zijn discipelen Hem voor geld en ontvluchtten de anderen de tuin, nadat de bende/menigte was gekomen om Jezus aan te houden (Marcus 14:10, 11, 50). Maar Jezus werd, in tegenstelling tot Plato, gekweld door de beker die Hij tot de droesem moest leegdrinken. Verre van het beschrijven van Jezus die de beker blijmoedig en moedig neemt, geeft de evangelist Lucas aan: '. . . zijn zweet werd als grote druppels bloed, die op de aarde neervielen.' (Lucas 22:44, HSV), terwijl Hij bad: 'Vader, als U het wilt, neem dan deze beker van Mij weg.' Kan Jezus, die de vleesgeworden God is, echt de Heiland van de wereld zijn, als Hij zo angstig voor die beker en voor de dood is? Waarom lijkt Hij zwakker dan Socrates? Of is Hij dat ook?

Stott stelt soortgelijke vragen en wijst dan richting een antwoord: 'Wat is deze beker? Is deze het fysiek lijden waardoor Hij ineenskrimpt, de marteling van de gesel en het kruis, samen misschien met de geestelijke angst voor verraad, ontkenning en desertie door zijn vrienden, en de bespotting en mishandeling door zijn vijanden? Niets zou mij ooit kunnen doen geloven dat de beker waarvoor Jezus vreesde, één van deze dingen was (hoe smartelijk ze ook waren) of deze alle samen. Zijn fysieke en morele moed waren tijdens zijn openbare dienstwerk steeds ontembaar geweest. Voor mij is het belachelijk te veronderstellen dat hij nu bang voor pijn, belediging en dood was. Socrates in de gevangenis in Athene, volgens Plato's verslag, nam zijn beker scheerling 'zonder te beven of van kleur of uitdrukking te veranderen.' Hij 'zette [toen] de beker aan zijn lippen en dronk deze heel opgewekt en rustig leeg.' Toen zijn vrienden in tranen uitbarstten,

berispte hij hen om hun 'absurde' gedrag en spoorde hen aan om 'hun mond te houden en moedig te zijn.' Hij stierf zonder angst, verdriet of protest. Was Socrates dus moediger dan Jezus? Of waren hun bekers met verschillend gif gevuld?'—John R. W. Stott, *The Cross of Christ*, p. 74.

Stott concludeert dat 'de beker waardoor Hij [Jezus] ineenkromp, iets anders was. Deze symboliseerde niet de fysieke pijn van het gegeseld en gekruisigd worden, en ook niet de geestelijke nood van het zelfs door zijn eigen mensen veracht en verworpen worden, maar veeleer de geestelijke zielsangst van het dragen van de zonden van de wereld, met andere woorden: van het dragen van het goddelijke oordeel die die zonden verdienen.'—*The Cross of Christ*, p. 76. Inderdaad stierf Socrates de dood van de gewone zondige mens. En, zoals Stott aangeeft, de christelijke martelaren hadden een schijnbaar veel heroïscher dood dan Jezus, toen zij op de brandstapel stierven. De dood van Jezus was, zoals zijn doop, uniek. Terwijl alle mensen die sterven, de dood als een zondig menselijk wezen zullen ervaren, stierf Jezus, de zondeloze Zoon van God, de dood die Gods oordeel over de zonde voorstelt. Hierom is de opstanding van Jezus de meest bijzondere, buitengewone gebeurtenis in de geschiedenis van het universum. Geen mens—Socrates inbegrepen—kon de dood sterven en opnieuw leven. Geen mens kon die dood sterven en de Heiland van de wereld worden.

Ook Ellen G. White beschrijft de inhoud van de beker: '. . . toen Hij [Jezus] Gethsemane naderde, werd Hij opmerkelijk stil. Dikwijls had Hij deze plaats bezocht om er te mediteren en te bidden, maar nooit was Zijn hart zo vol smart geweest als in deze nacht van Zijn laatste zielestrijd. Gedurende Zijn gehele leven op aarde had Hij gewandeld in het licht van Gods tegenwoordigheid. Wanneer Hij in conflict was met mensen die werden bezielde door de geest van Satan zelf, kon Hij zeggen: 'Die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt.' (Johannes 8:29)

Maar nu scheen Hij te zijn uitgesloten van het licht van Gods ondersteunende tegenwoordigheid. Nu werd Hij gerekend tot de overtreders. Hij moest de schuld van het gevallen mensdom dragen. De ongerechtigheden van ons allen moesten worden gelegd op Hem, Die geen zonde heeft gekend. De zonde is in Zijn ogen zó verschrikkelijk, het gewicht van de schuld die Hij moet dragen, is zó zwaar, dat Hij ertoe komt te vrezin, daardoor voor altijd te zijn uitgesloten van de liefde Zijns Vaders. Gevoelende hoe verschrikkelijk de toorn Gods tegen de overtreding is, roept Hij uit: 'Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe.'—*De Wens der Eeuwen* (1898).

Deel II: In het leven toepassen

1. Denk aan de ervaring van uw doop. Hoe beschouwt u uw doop in het licht van Jezus' doop? Hoe helpt uw beleving hiervan u uw ervaring te verrijken van dood aan de zonde en tot leven komen voor het koninkrijk van God? Hoe verdiept deze beleving uw verbond met God en uw toewijding aan Gods zaak, hoe dan ook?
2. Het gedeelte van sabbatmiddag van de les van deze week geeft een verbazingwekkend prachtige verklaring waarom God het universum en de intelligente wezens heeft geschapen, ook al wist Hij dat het kwaad uit zijn

schepping tevoorschijn zou komen: het was het waard! Het was het waard voor Hem, maar het was het ook waard voor ons. Anders hadden we nooit bestaan. Maar er is meer: God kon het zich niet veroorloven te besluiten dat het het waard was, omdat Hij niet alleen de macht had om te scheppen, maar Hij in het geval van de zondeval de oplossing (om onze zonde op zich te nemen) had, die de kracht van redding en de kracht van opstanding is! Hoe verandert dit begrip uw perspectief op God, op zijn schepping en de redding door Hem?